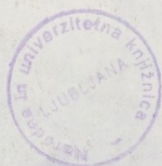

NAŠA LUČ

januar 2001, letnik 50, številka 1

800100967

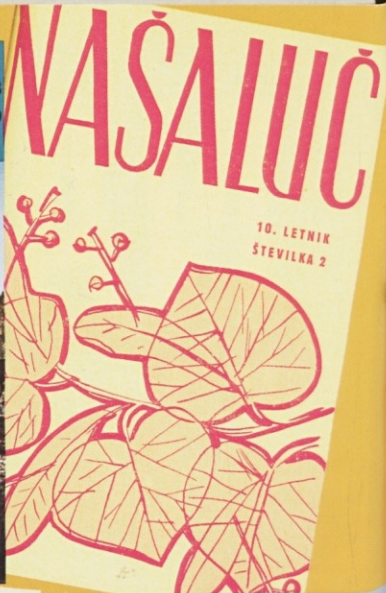
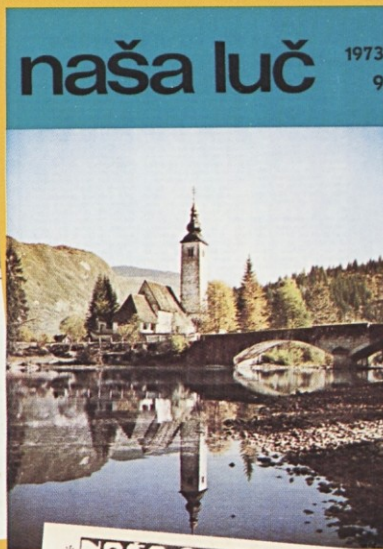
50

MESEČNIK ZA SLOVENCE NA TUJEM

naša luč

ŠTEVILKA 4

10. LETNIK
ŠTEVILKA 2

NOVO LETO 1952

ŠTEV. 1

Drugi rojaki!

V knjigi našega listopisa se je lin nepet obdobje spominjamo, kaj nam ho povedati. Nekateri znanstveniki, koliko let so le v odkar so pršli z našimi. Ammon z deti, in spomin, da je spet eno leto več, odkar smo na naših uprabiševah živeli. Oni misli, ne rečejo.

Mi pa mislimo na vas, dragi bralci in delimo svoje in naše življenje. Za novo leto našim občanom za vse leto. Želji hi mu želimo zdravje in srečo. Z njim hi skupno zabavati po pravem smislu, nara v vrsti in nara naši narod.

Zel vas je prejel, da hi moči k vam. Nespote vas je vse prazni, nespote vsaki po svoj dejetih sta hi dojal.

Oh, kome in v. Vrestalji živite stioči, pismiji slovenski, vendar, izeljnem. V bolnikem in belgijem Limburgu hoi nati cel kolupe naši ljudi. V Luksemburgu, od Metz do švee hoi naši oči prednostni. Chartres in Metz se bodo Francji vahi v hie. V Parole-Cala v hie, moški, v angleški rudiški se hi veele.

Da hi vam vsem prazni tudi bende, da hi vam podli bende todale bende, v nove, da hi vam vseh vsehka hoi za življenjski oblatok razviti.

četu novega leta skupno pritiemo — „Luč“.
Naj vam vreti ta „Luč“, da ho vaš kosček trden. Da boste hi vama in pogumno napreji. Da ho vaš izred nam, ki smo vose trpega slovenskega naroda, upošni svojo nalogo.
Naj ho ta „Luč“ res „Naša luč“! Naj ho vama za vas! Piliho vaji k vam kos daber in z vami zapoje. Gledno je vama prazni kakor pismo, ki se spava, da ga postreji in pomagaje hi da ho le našej vreti in vse! pravi prazni. „Naj se te bevede vaji naš nam in nara vse naravnost ljubi, naj „Luč“ blagostanje v vasa vreti in vaze veelej!

Iseljenski duhovnik.

Pozimi, pa rožice...

Pozimi pa rožice ne cveto, dekle, in kaj pa za pajčjok hoi z njim hoi okno prazni.

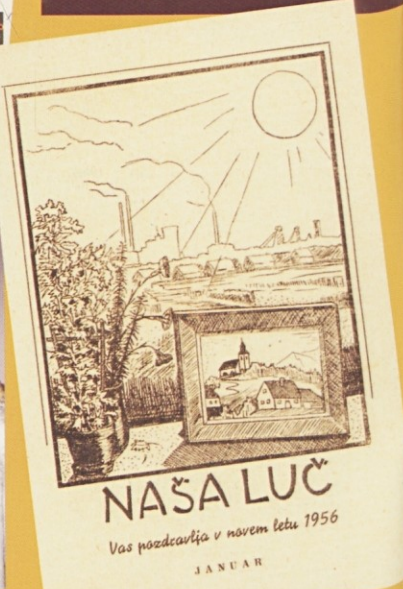
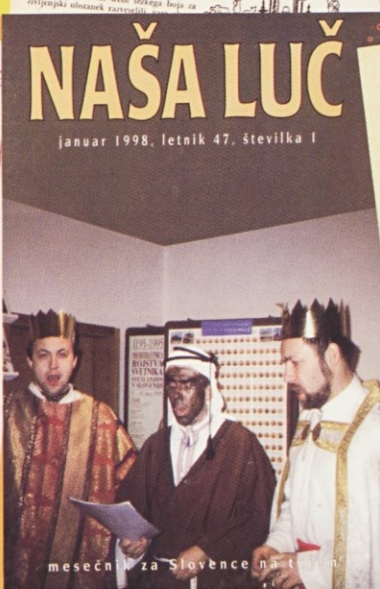
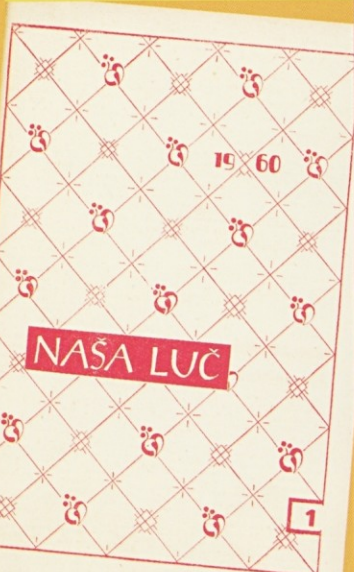
Lep pajčjok si naredila hoi, v dno ga dala prazni hoi, da ga hoi moči za spavati in se hoi trošiti z njim.

Martina.

naša luč 1974

naša luč 1990 Junij, Julij, avgust 6

+436676

436676

Zlata NAŠA LUČ

Zlata? Da, obhaja namreč petdesetletnico svojega obstoja, svoj zlati jubilej.

"NAŠA LUČ je moj najboljši kaplan," mi je pred leti rekel ne vem več kateri slovenski zdomski dušni pastir. Revija mu je namreč pomagala vzdrževati stik s farani, raztresenimi po ogromnem ozemlju njegove župnije. Kako naj bi sicer ohranjal stik z njimi? Osebnost jih je zaradi velikih razdalj le redko lahko obiskal, srečevali so se res pri mašah, na romanjih in družabnih prireditvah, NAŠA LUČ jih je pa obiskala desetkrat na leto.

Začelo se je šest let po koncu vojne. Skupina zdomskih duhovnikov v Evropi, ki je bila takrat še zelo majhna, se je odločila, da ustanovi revijo. Ime so ji dali po rudarskih svetilkah, saj so rudarji po severni Nemčiji in Franciji sestavljali močno skupino njihovih vernikov, obenem je pa zgovoren simbolični pomen luči kot nosilke svetlobe. Reviji so določili kot vsebino verska in moralna vprašanja, ljubezen do vsega slovenskega, zavzemanje za socialno pravičnost in demokracijo, nekaj strani pa za razvedrilo in kratek čas. Osrednji del naj zavzemajo poročila z zdomskih župnij. Tisk so zaupali Mohorjevi tiskarni v Celovcu, na posamezne naslove naročnikov pa so jo pošiljali sami.

Tako je NAŠA LUČ zaživela. Naši rojaki po Evropi so jo takoj z veseljem sprejeli. Tudi po njeni zaslugi je postajala slovenska Cerkev v evropskem zdomstvu vedno bolj ena družina.

Naklada revije se je večala in manjšala v skladu z naraščanjem in upadanjem števila naših rojakov po Evropi - mnogi so se vrnil domov, nekateri so se izselili iz Evrope, nekateri pa so se žal potujčili. V najboljših letih je revija dosegla naklado 10.000 izvodov.

Poleg tega, da je NAŠA LUČ pomagala ohranjati med rojaki bistvene vrednote - vero, moralo, narodnost -, je bila njena velika zasluga, da je neprenehoma opozarjala tudi na to, da družbena ureditev v domovini ni demokratična, in s tem vsaj v neki meri prispevala k padcu totalitarnega režima. Seveda ji je zato "ljudska oblast" prepovedala vstop v Slovenijo - kljub temu so je zdomci znosili domov na tisoče izvodov. Da niti ne omenim, da je partijski režim ni nikdar niti z najmanjšim zneskom denarno podprl. Finančno vzdrževanje revije je bilo ves čas in je še danes nemajhno breme.

Kljub vsemu je NAŠA LUČ dopolnila petdeset let. Še naprej bo zavzeto nadaljevala svoje plemenito poslanstvo. Bog ji daj še veliko let življenja!

Branko Rozman

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Tiskana beseda
ne beži
ampak ostaja **2**

Izberi
življenje **6**

Bilanca ob
koncu
svetega leta **7**

Bogastvo
slovenskih
običajev **8**

50 let
Naše luči **9**

Turistična
maša **10**

Mladi
svet **11**

V nove
odnose **12**

Prisluhnimo
domovini **13**

Slovenija
moja
dežela **16**

Iz življenja
naših
župnij **19**

Poštar
Vinko **37**

Lučkin
kotiček **41**

Malo za
šalo **42**

Tiskana beseda ne beži, ampak ostaja

Matija Remše, urednik redne zbirke Mohorjeve družbe, najstarejše slovenske knjižne založbe, ki letos praznuje 150 let obstoja

Mesec januar je posvečen verskemu tisku. Kako bi na kratko opredelili verski tisk na Slovenskem. Je dovolj dober, zanimiv in poučen ali je ta ponudba še vedno preskromna?

Verski tisk na Slovenskem smo morda lahko kratko opredelili tik po drugi svetovni vojni, ko je ob znanih okoliščinah le Mohorjeva družba iz Celja smela javno priznati, da je njena korenina krščanska in da izdaja knjige z vsebino, po kateri druge tedanje založbe niso segale, hkrati pa knjige tistih slovenskih pisateljev, ki jih zaradi miselnih in življenjsko nazorskih izhodišč tako imenovane državne založbe niso objavljale. Med njimi so Franc Saleški Finžgar, Janez Jalen, Franc Ksaver Meško, Fran Detela, Joža Lovrenčič in drugi.

Če pogledamo paleto slovenskih verskih založnikov danes, je že po katoliški plati silno bogata, saj so se za MD uveljavili še Družina, Ognjišče, Salve, Jezuiti s svojimi mnogovrstnimi izdajami in še drugi - če upoštevam le knjižni tisk. Kaj šele revijalni in časopisni. Če smo pošteni, pa moramo med slovenski verski tisk šteti še vse tisto, kar izdajajo in zalagajo različne verske skupnosti, ki imajo pravico svobodno delovati pri nas.

Hudomušno pripominjam, da je svojevrsten "verski" tisk tudi vsa ateistična produkcija, ki se vehementno sklicuje na znanost, v resnici pa mnogokrat že apriorno podlega predsodkom, ki so daleč od razumnega obravnavanja vsega, kar nam življenje ponuja. Temeljni predsodek je pač ta, da je pojav občutenja in doživetja presežnosti v človeškem osebnem in družbenem življenju, z drugo besedo verovanja, prva

stopnja, ne pa nasledek in nadgradnja vsega, kar človek doživlja in spoznava.

Ponudba je številčno dovolj pisana. Drugo vprašanje pa je, ali se loteva stvari pri koreninah ali ostaja na površini. Glede temeljitosti in globine je po mojem spoznanju zanesljivo preskromna!

Zakaj se Cerkev še posebej spominja prav tega načina oznanjevanja?

Seveda se je treba še posebej spomniti tiskane besede, saj je za govorjeno ta postala najbolj razširjeni način posredovanja vsega, kar človek čuti, spoznava in razmišlja. Če tu pripominjam, da je za vse, ki se ukvarjamo s tiskano besedo, dobro, če se ves čas zavedamo, da med pšenico raste tudi ljulka, žitu zelo podoben plevel, ki ga je zanesljivo moč ločiti od zrnja šele ob vejanju. Vejanje in vetrenje je le podoba tehnologije. Resnica pa je sami tehnologiji ves čas nedostopna.

Bi lahko pritrdili mnenju nekaterih, da bo navkljub vsemu zapisana beseda v knjigi ali dobri reviji še vedno ostala temeljni način duhovnega bogatenja bralca. Za knjigo si moraš vzeti čas in nekaj žrtvovati. Druge oblike ponujene informacije pa nam dovoljujejo pasivnost in zato ostajamo čedalje bolj na površju sporočila?

Kje je prava mera med dostopno površnostjo in zahtevno pa oddaljeno poglobljenostjo? Bržčas še v nas samih ne poteka vedno po istih koordinatah. Bi bil ciničen, če bi se tu skliceval na Heleno Blagne v enem jutranjih pogovorov Vala 202, ko je dejala nekako takole: "Premalo časa imamo, da bi se poglobljali!"

Naj temu nasproti postavim pregovor starih, ki so rekli: "Nismo dovolj bogati, da bi kupovali poceni!" Ko sem med tema dvema ognjema, težko solim pamet drugim. Sam vem, kam me bolj vleče in kaj raje poslušam, o čem si želim prebirati in razmišljati. Seveda je redni TV-program v svojem zabavno-razvedrilnem delu dobro uspavalo in fina zibel pozabljenja ..., po drugi strani pa tudi orodje popolnega prebujenja, ko gledamo poročila o tem, kaj se v svetu dogaja - če nam je le jasno, da bi se prav tako lahko godilo tudi nam. Zakaj se nam ne? Ali se nam res nikoli ne bo!?

Znano je, da po vsem svetu upada bralna kultura, ljudje kupijo čedalje manj knjig, ne najdemo več časa za poglobljeno branje. Ali je po vašem mnenju in izkušnjah še možno spodbujati bralno kulturo? Kako?

Ko sem začel prebirati debele knjige, debele zato, da bo branje dlje trajalo in jih ne bo takoj konec, je bila TV pri nas še v povojih. Radio pa je bil nam otrokom večinoma prehiter in nerazumljiv. Domišljija se je sproščala ob Karlu Mayu, Scotu, Dumasu starejšem, Stevensonu, Dickensu, Sienkiewiczusu, Tolstoju in drugih. Pozneje nam ni bilo težko prebiti se skozi zahtevnejše zahodnoevropske, skandinavske, ameriške in ruske pisatelje. Bralna kultura je stvar srca. Kjer bodo prebujena srca, ne bo le oči za filme in takšne ali drugačne nadaljevanke. Tam bo tudi resnična in iskren-

na lepa beseda pritegnila človeka. Tiskana beseda namreč ne beži, ampak ostaja. Tudi če ji nasprotuješ, se ne bo umaknila in zbežala. V tem je njena moč. Ujela bo pač človeka, ki mu srce poje "Ad maiora nati sumus!" (Za kaj večjega smo rojeni!).

Pred časom sem prebral raziskavo kako mladi danes poznajo našega pesnika Franceta Prešerna. Rezultati so žalostni. Velika večina vprašanih dejansko sploh ne pozna Prešerna, o njem ve le toliko, kot so slišali pri obveznih šolskih urah. Vse drugo pa je zanje velika neznanka. Kako takim mladim danes spregovoriti in jih navdušiti, da bi sami začeli posegati tudi po tej zvrsti literature?

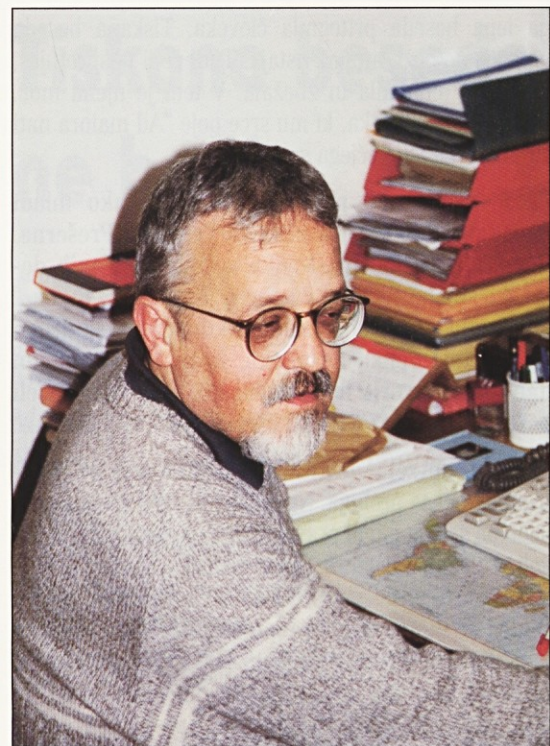
Mladi so dovzetni za resnico. Prisluškujejo svoji notranjosti, ki se prebujajo. Ne pustijo si vzeti svobode, ne vedo pa še, kaj naj bi pravzaprav z njo počeli. Kdor jim želi približati literaturo, prozo ali liriko, mora pač poznati njihovo čustveno in razumsko prebujanje. Njemu samemu mora najprej spregovoriti leposlovje, o katerem želi govoriti mladim. Gre za trojni presek: pesnik ali pisatelj in njegov svet, moj starševski ali učiteljski svet, mladostnikov svet. Spretnost v odkrivanju in navezovanju je po eni strani priučena, še bolj pa učinkuje tista, s katero smo obdarjeni. Sveti trojici lepote, resnice in dobrote (sam bi ji pridružil še ljubezen), o kateri govori naš veliki baletnik Pino Mlakar, se tudi mladost ne upira. Da le ni vmes laži!

Bralna kultura na našem prostoru se kaže tudi skozi vzpone in padce Mohorje redne letne zbirke, katere urednik ste, skozi število njenih rednih naročnikov. Kako je s tem danes in morda še kratek pogled v preteklost.

Glede naklade letne zbirke celjske Mohorjeve imam pred očmi, da sta dvema njenima vrhuncema botrovali tudi dve specifični zgodovinsko kulturnopolitični okoliščini. Ob koncu prve svetovne vojne je bilo mohorjanov več kot 90.000. Takrat jih je pač navdihovala narodnostna zavest, ki je rasla od srede devetnajstega stoletja naprej, in se vsestransko krepila. Po drugi svetovni vojni je bila Mohorjeva, kot sem že omenil, edina založba krščansko katoliško verskega izvora, ki teh svojih korenin niti ni zanižala. Kdor je bil veren, je naročal knjige Mohorjeve. Tako si pojasnjujem številko 70.000 in več, ki jo je oblast administrativno znižala z izgovarjanjem na pomanjkanje papirja.

Danes zmanjšuje redne naklade veliko število ponudnikov na desni strani, pa tudi vse bivše leve založbe

segajo po teh vsebinah, ki sem jim zdijo tržna niša in zato silno prodajane.

Kaj mora Mohorjeva družba narediti danes, da bo krog naročnikov ostal zvest vašim izdajam?

Mohorjeva si prizadeva po eni strani ostati zvesta izročilu, po drugi pa v oblikovno nove mehove nalivati tudi novo vino v soočanju z izzivi sodobnosti. Kar nekaj načrtov čaka na uresničenje. Skušali bomo razbremeniti župnike, ki so kot poverjeniki in posredniki naših knjig storili ogromno dobrega za Slovence, čeprav jim tega marsikdo ne priznava in se včasih niti sami te svoje vloge ne zavedajo dovolj jasno. Res pa je, da jih čedalje bolj zaposluje pastoralna dejavnost, h kateri so najprej poklicani. Mi sami bi še radi ostali zvesti tiskani besedi, priročni in lepi, čeprav vemo, da je sodobni človek bolj naklonjen slikovni in številčni informaciji. Tipamo tudi na teh področjih.

Kaj pa vsebinsko. Po čem radi segajo naši bralci. Katere so najbolj zanimive teme?

Vsebinsko poskušamo prispevati predvsem na tistih področjih, ki jih komercialno gospodarska "usmeritev časa" zanemarja. Naše knjige govorijo o vrednosti človeka kot posameznika, ki je ni moč toliko meriti s "tržno kotacijo". V tem smislu spodbujajo, naj se ceni-

mo. Življenja nima nihče od nas sam od sebe ali iz obilice svojega premoženja, pa naj bo to znanje ali denar. Navsezadnje le ni vse naprodaj. Temeljne dobrine so dar, le da se tega v javnosti nočemo več zavedati. Če pa že kaj slutimo o tem, se nam zdi povsem nemogoče ravnati skladno s to slutnjo. Človek v svoji medčloveškosti, človek in družba, človek in Bog ... in v tej smeri. Zanimajo nas tudi teme, ki so povezane s človeškim racionalnim spoznanjem o "teku sveta" (naravoslovje) na eni strani, pa s "slutnjo večnosti" na drugi.

Lahko navedete katero uspešnico, ki je dosegla zavidljivo naklado? Zakaj je tako uspela?

Prav gotovo je največja uspešnica med našimi knjigami v zadnjih dvajsetih letih komplet del p. Simona Ašiča, stiškega meniha, ki piše o nabiranju zdravilnih rastlin in o njihovi uporabi v domači lekarni. Da je tako uspela, gre zahvala posrečeni združitvi treh dejavnikov: vprašanja zdravja, naravnega zdravljenja in verodostojnosti belega meniha. Mimogrede: če se prav spomnim, se je Lekova domača lekarna pojavila šele kakšno leto pozneje. S to knjigo se lahko zares pohvalimo, pa še z mnogimi drugimi, ki sicer niso bile prodane v tako velikem številu, pa vendarle odločilno sooblikujejo sodobni slovenski kulturni prostor.

Naša luč letos praznuje zlati jubilej - 50 let nepretrganega sporočanja o življenju in delu naših rojakov po svetu. Vseskozi se je poskušala približati našemu rojaku, ga z besedo vzgajati v narodnostnem in verskem pogledu. Kako bi vi ovrednotili to prehojeno pot, ki je v nekem delu podobna poti Mohorjeve družbe.

Ne morem trditi, da sem reden bralec Naše luči. Poznam pa jo in se prav dobro spomnim, da sem jo prvič videl v Parizu, ko sem kot dvajsetletnik prišel za dva meseca na tečaj francoščine na Aliansi in dvome-sečno delo v bolnišnici svetega Mihaela. Pri gospodu Čretniku, pozneje sem zvedel za njegovo mladostno življenjsko pot in njegov pobeg z vlaka v smrt vrnjenih, na mizi v majhnem stanovanju v Rue Guttenberg. Nam, ki smo prihajali izza železne zaves in nismo imeli staršev, ki bi nam mogli kaj povedati o tej temni plati polpretekle zgodovine, je bilo takšno tiskovno srečanje pravi pretres. Vem, da zadnje desetletje revija izhaja doma, v Sloveniji. Mislim, da je prav zgodovino osvetljevati z vseh vidikov. Samo tako lahko pride-mo do možnosti ustvariti si kritično kolikor toliko objektivno sliko o dogodkih in ljudeh. V človekovo no-tranjost, ki je nazadnje odločilna, pa ne moremo seči niti z analogijo lastnega življenja, dokler se nam človek v resnici ne odpre in dokler njegovi resnicoljubnosti ne zaupamo. Seveda se tu v vseh smereh tudi iz-postavimo zlorabi - največja od zlorab pa je preišlje-na in zavestna laž. Mislim, da Naša luč v tem smislu ne laže. Tudi mohorske knjige ne!

Bralna kultura je stvar srca.

Samo resnica osvobaja, pa če je še tako grenka.

Smo Slovenci dovolj ponosni na svojo besedo, na svoje umetnike besede?

Morda smo dovolj ponosni. Temeljno vprašanje v tem pogledu pa je: Ali jih dovolj razumemo? Ali nam vse to, kar je zapisano, tudi kaj pove. Res je, da mora lepa beseda buditi užitek. Še bolj pa je res, vsaj zame, da mora lepa beseda tudi nekaj povedati. Za nekoga je resnica iskanje. Za drugega je resnica že najdba. Vsaj toliko srca in strpnosti si želim, da bi dopustili iskanje in da ne bi zaukazali najdenja. Ali je mogoče razumeti, da stara modrost "Kolikor glav, toliko sodb!" ne vodi nujno v relativizem?

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

*Blagoslovljene
božične praznike
in srečno v letu 2001
Vam želita
uredništvo Naše luči
in Rafaelova družba*

Ob 40-letnici slovenske župnije Stuttgart je izšla knjiga: SLOVENCI NA WÜRTEMBERŠKEM - NOVA DOMOVINA V CERKVI. Na 205 straneh je 260 fotografij in številni zapisi o verskih, kulturnih in družabnih dogodkih med Slovenci v Stuttgartu in okolici. V prvem mesecu je bila razprodana že polovica knjig!

Naročila: Slovenska župnija Stuttgart, Staffenbergstr. 64, 70184 Stuttgart, tel: 0711/23 28 91.

Izberi življenje

Slovenska sinoda je s svojim drugim zasedanjem prve dni novembra sklenila tisti del svojega dela, ki pomeni zbiranje mnenj, kaj je najbolj potrebno prenove in kako zastaviti delo za uresničevanje koncilskih smernic v Cerkvi na Slovenskem.

To pomeni, da smo do zdaj iskali in sestavljali najprimernejši tekst, ki naj postane vodilo razvoja verskega življenja v župnijah in škofijah na Slovenskem. Od tega si tudi slovenske katoliške skupnosti v izseljenstvu in zamejstvu obetajo nekaj koristnih sadov, zato morajo spremljati Cerkev v domovini in se ji pridružiti v njenem prizadevanju.

V decembru je bilo dokončno besedilo pripravljeno tako, da so bile vanj vnesene vse pripombe in dopolnila, sprejete in potrjene na zadnjem zasedanju. 300 delegatov je zastopalo katoliška župnijska občestva iz vseh treh škofij ter tudi zastopniki zamejcev in izseljencev. Ker marsikateri katoličan doma in po svetu najbrž nima občutka, da je neposredno udeležen v sinodalnem procesu, je treba pojasniti, da so bile smernice izdelane na podlagi predstavnikov živih katoliških skupnosti in organizacij, tako da je za vsako skupnost govoril tisti, ki pozna dejansko stanje in probleme. Tako so vključeni vsi, ki se združujejo v katoliških skupnostih, in tudi tisti, ki tega ne delajo, pa se Cerkev zanje zanima in zanje dela.

Pri tem je dobro takoj poudariti, da se Cerkev zanima za vse ljudi. Med tremi osnovnimi sinodalnimi odločitvami je prva tista, ki pravi, da se sinoda odloča za pot človeka. To preprosto pomeni, da se slovenska Cerkev opredeljuje za smer svoje poti in dela tam, kjer hodi in živi človek današnjega časa. Cerkev ne želi opravljati svojega poslanstva - oznanilo božje besede in delitev božjih darov ljudem - le na znane načine s prižnice in z mašami, ampak se želi s svojim poslanstvom pridružiti ljudem današnjega časa v vseh možnih okoljih, kjer lahko stopi v življenjsko povezanost z vsakim človekom in vsako skupnostjo.

Kjer jo bodo ljudje sprejeli, ker jo že poznajo in dali v svoji sredi prostor za njeno delovanje, tam se bo z veseljem pridružila in sprejela svojo odgovornost med njimi. Kjer te volje ni več, se bo sama trudila, da jo ljudje sprejmejo in spoznajo, da ne dela nobenega nasilja, da je evangelij prvi nauk, ki upošteva človekovo svobodo in avtonomijo osebe in združenj. Seveda se Cerkev zaveda, da je veliko ljudi, ki njenega poslanstva v bistvu ne poznajo in jo jemljejo kot eno izmed organizacij, ki se poteguje za svoje koristi. Pogosto se slišijo tudi ocene, ki cerkvenemu vodstvu pripisujejo zelo egoistične in koristolovske namene. Za utemeljitev tega naštejejo navadno nekoliko prikrojene na pol resnice iz zgodovine katolištva in s tem opravičijo svoje zadržanje do nje.

Cerkev vsekakor dopušča, da se o njeni zgodovini govori odprto. Priznava napake in krivice, ki so jih v zgodovini, daljni ali bližnji, storili kristjani. Vendar vedno poudarja, da slabosti in stranpoti posameznih kristjanov ali celih cerkvenih organizacij nikoli ne morejo prekriti tiste podobe Cerkve, h kateri jo kliče Gospod. In ni težko najti številnih dokazov iz daljne in bližnje preteklosti in iz sedanjosti, da je v njej tega iskrenega prizadevanja zelo veliko.

jp

IZBERI ŽIVLJENJE

Predlog sklepnega besedila
sinode Cerkve na Slovenskem

Bilanca ob koncu svetega leta

Vse to so znamenja upanja, to so "semena" naše vere za novo tisočletje!

V Indiji je živel berač, ki je mislil, da je najrevnejši in da se revščine ne bo mogel nikoli rešiti. Edino, kar je imel, je bila že precej raztrgana torba in kovinska skleda, v katero so mu ljudje metali hrano ali kakšen drobiž. Nekega dne je pomolil svojo beraško skledo tudi trgovcu s starinami v upanju, da bo od njega kaj dobil. "Pokažite mi malo to skledo," je rekel trgovec. Pogleda skledo od blizu in pravi: "Smešen berač ste! Vaša skleda je vredna več kot vse moje starine skupaj! Izdelana je iz čistega zlata. Vi ste pravi bogataš!"

Sveto leto je imelo tudi ta namen, da bi odkrili naše pravo bogastvo, ki ga imamo v veri. Če preletimo nekaj dogodkov SVETEGA LETA, bomo odkrili tudi smer za našo prihodnost.

Eden izmed namenov svetega leta je odkrivanje Boga, Cerkev, vere in samega sebe. Tako potem odpadejo občutki manjvrednosti, čustvene, psihološke in druge težave s katerimi se danes srečuje veliko kristjanov, ker na Boga, Cerkev, vero in sebe gleda v luči tega sveta.

Nemogoče je naštetati vse, kar se je v tem svetem letu dogajalo v vesoljni in slovenski Cerkvi ter med nami, Slovenci po svetu. Nekaj dogodkov pa nam lahko pomaga odkriti smer in dati novih moči za naprej.

SPRAVA - prepotrebna za prihodnost

Za vesoljno Cerkev je gotovo pomembno, da je papež Janez Pavel II. na prvo postno nedeljo, 12. marca 2000, javno izpovedal priznanje zgodovinske krivde Katoliške cerkve ter podpisal dokument "Spomin in sprava. Cerkev in krivda preteklosti".

Tema sprave je bila v ospredju tudi ob SINODI na Slovenskem. Nadškof dr. Franc Rode je na Sv. Urhu pri Sostrem prosil za odpuščanje zaradi krivic, ki so jih napravili katoličani med drugo svetovno vojno.

Ob tem se lahko vprašamo, kaj smo storili Slovenci po svetu, da bi se sprava nadaljevala tudi med nami oseb-

no, med posameznimi društvi ter med društvi in verskimi skupnostmi?

SVETOLETNA ROMANJA in SREČANJA

Med najbolj odmevnimi svetoletnimi romanji je bilo vsekakor romanje mladih sredi avgusta v Rim, kjer se je ob svetem očetu zbralo dva milijona mladih z vsega sveta. Več kot tisoč jih je bilo tudi iz Slovenije.

Vseslovensko svetoletno romanje v Rim (od 24. do 29. oktobra) je bilo veličastno. Več kot 4.000 Slovencev iz domovine in iz drugih dežel se nas je zbralo v večnem mestu. Pozdravili smo svetega očeta, slišali njegove besede v slovenskem jeziku, obiskali grobove apostolov in mučencev ...

Bila so še številna druga romanja. Slovenci iz Frankfurta so romali v Fatimo in Santiago di Compostela (maj - junij), Slovenci na Švedskem in v Porurju so obhajali binkoštno srečanje (11. 6.), na jugu Nemčije smo se 24. junija zbrali s škofom Alojzjem Uranom v Ellwangenu, kjer smo ob spominu na svetega Metoda odkrivali korenine naše vere.

Slovenski misijonski dan so 30. septembra obhajali v Bedfordu v Angliji, veliko svetoletno srečanje so doživeli 24. septembra Slovenci iz Švice ter Predarlske v Einsiedelnu.

12. februarja je potekalo praznovanje dneva slovenske kulture v Kneževini Lihtenštajn z nadškofom dr. Francem Rodetom. Ta je 19. novembra vodil tudi slavje ob 40-letnici slovenske župnije v Stuttgartu.

J. Šket

Precej lepih navad je na Slovenskem že utonilo v pozabo, nekatere pa komaj še živijo. Med izseljenci so razmere za njihovo ohranjanje še bolj neugodne. Zdi se mi, da postaja naša kultura z izginjanjem starih običajev siromašnejša. Ti niso samo ostanek poganskih navad izpred pokristjanjenja, kot bi nekateri radi razlagali.

Naj bo človek kristjan ali pogan, vedno si ustvarja neke običaje, ki se vsako leto ponavljajo in so mu pri srcu. Ker smo kristjani in ne pogani, nam naši običaji ne izražajo nekakšne vraževernosti, ampak nam pomagajo doživljati našo vero. Zato bi vam v letošnjem letu rad priklical v spomin nekatere izmed njih. Mogoče jih še poznate ali celo gojite, morda pa jih boste obudili. Seveda je nemogoče opisati vse običaje iz mnogih slovenskih dežel in vasi, saj prostor tega ne dopušča. Marsikaj se vam bo zdelo, da je pri vas lepše od tu opisanega. Ravno zaradi tega bi rad, da bi sami kaj zapisali o navadah in posebnih jedeh, ki jih ob raznih običajih znate pripraviti. Seveda so za posebne jedi dobrodošli tudi recepti. Torej poznavalci ljudskih običajev in spretni kuharice, izzvani ste. Pišite uredniku Naše luči ali meni v Mannheim!

Tretji sveti večer

Večer pred praznikom svetih Treh kraljev je tretji sveti večer. Vse se dogaja kakor na sveti večer pred božičem, le polnočnice ni. Je pa tudi nekaj razlik.

Kropljenje z blagoslovljeno vodo vseh prostorov v hiši in vseh poslopij je v navadi po vsej Sloveniji. Tudi pokadi se z blagoslovljenim dimom. Na ta način naj bi si izprosili Božji blagoslov v novem letu in Božje varstvo pred požari. Na Štajerskem in Koroškem je izredno lepa navada, da iz vejic

lesa, blagoslovljenega na cvetno nedeljo, napravijo križce. Te nesejo med kroplje-njem s seboj. Enega dajo na žerjavico, drugega zatakejo na njivo, tretjega pa pribijejo na tram v izbi. Tako izpričujejo vero gospodarja; iz njihovega števila je mogoče razbrati, koliko let je bil gospodar pri hiši. Na podboj glavnih vrat se nato napiše 20+C+M+B+01. To so poleg letnice začetne črke latinskih besed (ne Treh kraljev!) "Christus Mansionem Benedicat - Kristus naj blagoslavlja ta dom. Po domovih pa je na mizah poseben kruh, pečen iz najboljšega testa. Največji hlebec v letu v različnih pokrajinah različno imenujejo. Na Štajerskem mu pravijo močni kruh ali pomiznjek, na Dolenjskem in Notranjskem zupnŷk, na Gorenjskem poprtnik, v Beli krajini božičnik, na Goriškem prtnjak.

Nekateri opisovalci narodnih običajev pravijo, da ljudje pripisujejo temu kruhu magične moči. Osebo pa sem prepričan, da izraža le željo, da bi imela družina vse leto dovolj kruha, in ta želja je izražena na sveti večer, torej izražena Bogu. Lahko bi kar rekli, da izraža vsebino molitve, ki se moli ob kropljenju.

Kako se pripravi poprtnik

Zamesite najboljše testo z mlekom in jajci; manjši del testa dajte posebej z manj kvasa. Uporabili ga boste za pripravo okraskov, ki ne smejo dosti vzhajati, ker bi sicer preveč spremenili podobo. Hlebec nato premažite z jajčnim premazom, del testa pa posvaljkajte. Iz tega nato naredite kito za okras za obrobo hlebca. Za na sredino lahko naredite iz testa Jezuščka ali napis IHS. Na vrh spadajo tudi tri golobice (simbol za Sveto Trojico), ki jih naredite tako, da iz posvaljkanega testa naredite voz. Krajši del, ki gleda iz vozla, oblikujte v glavo, za oči

vtaknite dve žitni zrni. Drugi del, malo daljši pa potlačite in na koncu večkrat zarežite. To je potem rep golobice. Če je poprtnik dovolj velik, lahko naredite še več manjših golobičk - kolikor je članov družine ali vsaj otrok. Če ostane še kaj testa, lahko naredite še samostojne "ptičke" za otroke.

Janez Modic

50 let Naše luči

Naša revija je čakala Abrahama in ga že prijemlje za brado. Slavi zlati jubilej.

Vedno se najde kje kakšen vzrok za slavje, bodo rekli nekateri. Zakaj pa ne, ugovarjamo upravičeno s ponosom, kajti za velikim jubilejem svetega leta, ki se je izteklo, sledi zlati jubilej Naše luči.

Za vse tiste, ki jo poznate že dolgo in se je vsak mesec veselite, da vam prisveti v vaš dom, seveda to ni majhen jubilej. Za bralce in za vse tiste neposredno odgovorne, ki so se vsa leta trudili, da je revija redno prihajala na svetlo in da je prinašala svežo in zanimivo vsebino, pa toliko večji.

50 let Naše luči pomeni 500 izdaj tega izseljenskega glasila. Za vsakim izvodom je en mesec dela in skrbi glavnega urednika in sodelavcev, trud dopisovalcev, poročevalcev in oblikovalcev. Ne nazadnje je treba prišteti k vsaki številki na tisoče bralcev, ki so se ob njeni vsebini izobraževali, ob slikovni vsebini razveselili in se spominjali lepih dogodkov. Navduševali so se ob njej za lepo slovensko besedo, pili so iz nje duhovno hrano in nalila jim je pogosto 'čistega vina' v mnogih aktualnih stvareh našega naroda in našega izseljenstva ali zdomstva. Kdor ima vso zbirko, je to že kar lepa vrsta zvezkov ali v letnike povezanih snopičev. Komaj pa je mogoče oceniti vse bogastvo, ki ga nosi v sebi celota. Bog ve, koliko celotnih kompletov je sploh ohranjenih do danes? Morda nam bo jubilej navrgel tudi kaj več podatkov, kje se še nahajajo prvi izvodi, posamezne številke ali kompletni letniki. Vsekakor bomo na uredništvu veseli vsakega obvestila. In če nam je kdo pripravljen odstopiti iskane številke ali letnike, bomo izjemno zadovoljni.

Naša luč je v živo spremljala in doživljala izseljen-

ski čas po vojni. Delila je usodo beguncev, skrbi in upe delavcev in ekonomskih emigrantov. Zvesto je sledila temu, ker so doživljali in odkrivali naši ljudje na svojih poteh po tujem svetu. Bila je sodelavka slovenskih duhovnikov, ki so izseljenca - rojaka spremljali iz dneva v dan v teži delovnega dneva, socialne izpostavljenosti in negotovosti pa tudi družinskih praznikov in skupnih slovesnostih.

Njena enkratna značilnost: nikoli se ni pustila vpeti v želje in zahteve totalitarnega komunističnega režima. Tujina ji ni stregla po življenju, bila ji je celo varuhinja in zaščitnica, Mohorjeva družba v Celovcu pa načelna in pogumna ustanova, ki se ni uklonila grožnjam izza meje, in je desetletja tiskala to 'sovražno' revijo. Komunisti so škofom doma večkrat grozili zaradi nje in izseljence in zdomce so na meji preiskovali in zasliševali, če jo dobivajo in berejo. Danes je vsakomur jasno, da so se bali resnice.

V Evropi ni bilo mesečnika, ki bi 'užival tak sloves'. Vsi drugi časopisi in revije, ki so jih pošiljali iz domovine slovenskim izseljencem, so se klanjali tiraniji, pisali so hvalnice enoumju, kovali v oblake ideologijo laži, ki je bila obsojena na propad. Ob političnem zasku k demokraciji so morali njihovi uredniki na vrat na nos iskati nove usmeritve svojim glasilom, celo imena so spreminjali. Pri Naši luči nam tega ni bilo treba početi. Ostali smo lahko pri tem, kar je bila revija od začetka. Za vse to je revija prejela eno najlepših priznanj: to ste bralci, ki ji ostajate zvesti, in tisti, ki revijo in njeno vsebino na novo odkrivате in se odločate za redno naročilo.

50 let poštenega dela za naše ljudi v izseljenstvu, brez sprenevedanja in hlapčevskega klanjanja svetnim oblastem, to je pozlačen jubilej, ki se ga resnično veselimo. Vendar je bilo to le neka samoumevna drža, glavni namen revije pa je bilo krščansko oznanilo in beseda življenja Slovencem po svetu.

Naj torej sveti Naša luč še naprej slovenskemu izseljenstvu in tako služi Bogu in ljudem.

Turistična maša

Ob velikih praznikih se nabere v cerkvah veliko ljudi, ki ne prihajajo redno k maši in pogosto ne poznajo več mašnega reda in še manj pomena slovesnih obredov, s katerimi cerkvena liturgija prav na take dni še posebej povzdigne slovesnosti. Seveda se ti ljudje dolgočasijo in glavo jim zaposluje radovednost ali zadeve, s katerimi so zaposleni vsak dan.

V turističnih krajih imajo duhovniki tu in tam maše za turiste v enem od njihovih jezikov (angleškem, italijanskem...). To je hvalevredno, saj tako lahko dopustniki kjerkoli izkusijo domačnost Cerkve. Toda v tem kratkem sestavku vam ne mislim spregovoriti o takih

mašah. V turističnih krajih prihajajo ti k mašam kot verniki s potrebno pobožnostjo in spoštovanjem do svete daritve.

V mislih imam drugačno vrsto turističnih maš. To so maše, h katerim ljudje ne prihajajo kot verniki, ampak kot nekakšni turisti (seveda nikakor nočem s tem žaliti turistov v pravem pomenu besede), ki na vse gledajo zgolj kot na pašo za oči. Pri tem pa žal pozabijo, da so se znašli v božji hiši in da tamkajšnjemu svetemu in veličastnemu dogajanju pritiče vse spoštovanje. Seveda, saj ga sploh ne razumejo.

Na božični praznik sem se udeležil polnočne maše. Cerkev je bila nabito polna in s težavo sem našel prostor nekje pri izhodnih vratih. Takoj mi je bilo jasno, da bom prikrajšan za sveto razpoloženje, ki ga je ob začetku vnesla že čudovita in vsemu svetu poznana pesem Sveta noč. Na moji desni strani je namreč nekaj zamolklo počilo. Ozrl sem se in videl mlajšega možakarja, ki je z žvečilnim gumijem delal balončke in ob njihovem pokanju malodušno opazoval dogajanje v cerkvi. Mislil sem, da se mi sanja. Toda žal se mi ni!

Skušal sem prezreti tega neotesanca in se vsaj sam vključiti v svetonočno skrivnost in veselje. Duhovnik je s kadelnico počastil oltar in jaslice. Dišeči vonj se je širil po cerkvi. Toda zazdelo se mi je, da je v tistem trenutku kadilo dobilo nekoliko drugačen vonj, vonj po cigaretinem dimu. Ozrl sem se nazaj in zagledal pri zaradi gneče odprtih vratih nekoga, ki je s prižgano cigareto zadajal posvečenemu vonju smrtni udarec. Verjetno si je brezskrbno mislil, da človek tik pred izhodnimi vrati pač še ni v cerkvi in si je zato privoščil več, kot bi si smel. Tu in tam je malomarno pihnil dim naravnost predse - v cerkev.

Znova sem se skušal zbrati, saj nisem prišel opazovat te neslanosti, ki jih je vsak dan in povsod dovolj. Duhovnik je navzočim z notranjim ognjem polagal v uho in na srce bogate misli o Božji ljubezni, ki se je nekdaj razodela svetu v bornem hlevčku, danes pa tu med nami v tej cerkvi. Obenem pa sem bil z leve strani izpostavljen napol glasnemu pomenkovanju. Nekdo se je vneto trudil podrobno predstaviti sosedu pridobitve iz svojega hleva. Razlagal mu je namreč, kako okusne klobase in salame mu je uspelo napraviti tisto leto ...

Ob jaslih Jezusovega rojstva sta v sveti noči stala tudi osliček in voliček. Toda to sta bili vdani živali, ki se ju je Jezus iz srca veselil.

David Taljat

Mladi svet

Kaj storiti, ko še iz včerajšnega otroka stopi predte odrasel mladenič ali mladenka?

Maksimilijan nas je spremljal na poti v Mericourt. V Parizu ni bilo ves dan priložnosti za bolj osebno srečanje. Vse dogajanje tam je bilo tako natlačeno, da skoraj ni bilo časa za nova poznanstva in srečanja. Znani pariški Slovenci so se ustavljali mimogrede za pozdrav in za par besed veselja nad ponovnim srečanjem, pa tudi sam sem stopil do tega in onega; nikakor pa mi ni uspelo pozdraviti vseh, ki bi jih rad, in čas je mineval.

Po blagoslovu župnijske dvorane, ki bo poslej nosila ime pok. duhovnika Jožeta Flisa, sva se zapletla v daljši pogovor z mladenko Ireno. V mojem spominu je bila študentka. Kako gre študij, sem bil radoveden. Povedala mi je, da je že končala in ima službo pri znani firmi, ki izdeluje zdravila. V računovodstvu je njeno delovno mesto in je zadovoljna. Brž za tem sva že bila pri vprašanih mladih Slovencev v tem velikem mestu. Izrazim veselje nad mladinskim pevskim nastopom v kulturnem programu, ki mi še zveni v ušesih. Maksimilijan je spodobno brenkal na kitaro in mladi so peli domovinsko pesem o lepoti moje domovine.

Takoj sva bila sredi problematike mladih Slovencev v Parizu. Pristopila ste njena vrstnika Mathieu in Kati, vendar sta kmalu tudi odšla. Pomoč v skrbi za goste ju je klicala k delu. Pogovor z Ireno pa se je zasukal v kar je klicala k delu. Pogovor z Ireno pa se je zasukal v kar zanimiva vprašanja, ki se postavljajo slovenski generaciji, prvi, ki je rojena na tujem. Kaj pomeni, če slovenska govornica večini ne teče več lahko iz ust. Delo in življenje v slovenski skupnosti, kot to počnejo njihovi starši, vedno ne bo mogoče. Kaj bo ostalo in česa ne bo več? Modroval sem, da bo treba spoštovati tudi tisto slovensko zavest in pripadnost, ki se ne bo več izrazila v slovenskem jeziku, bo pa še sposobna navdušenja nad slovensko pesmijo in glasbo in še čem, ki bo torej še čutila v sebi slovensko kulturno poreklo. Bolj načrtno bo najbrž treba gojiti možnosti za usposabljanje francoskih prijateljev in posebej še partnerjev in sozakoncev, ko bodo nastajale mešane družine. V tej skupnosti se bodo morali seznaniti s slovensko kulturo, narodno in duhovno, saj slovenski potomec druge, tretje generacije, ki je ohranil nekaj

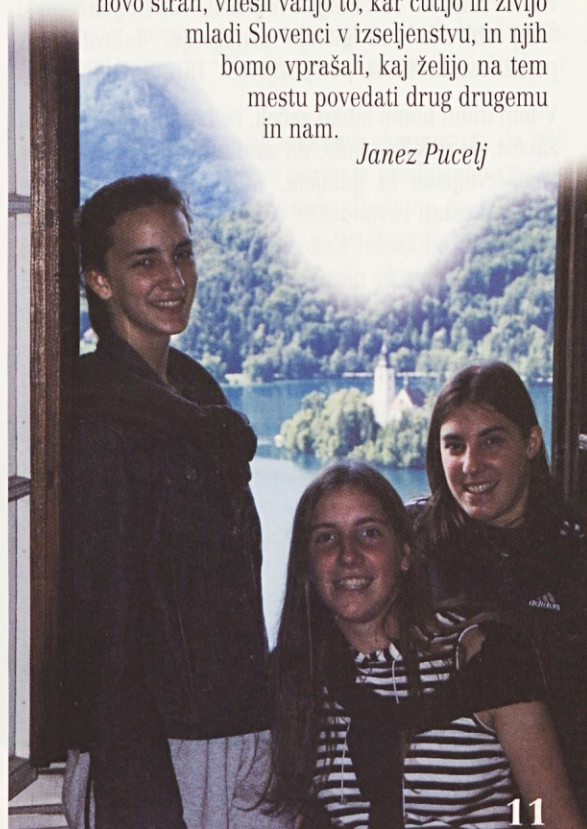
več slovenskega čutenja in jezika, s poroko v kulturno in narodno mešan zakon ne bo postal nekaj drugega. To bo, kar je danes in kar bo ohranil od svojega prvotnega. Samo kot tak se bo mogel razumeti in se spoznavati in drugi ga bodo morali takega sprejeti. Drugačen kot si, pač ne moreš biti, razen če se začneš sam sebi sprenevedati. To pa ni zdravo za dušo.

Zdelo se mi je, da je nisem povsem prepričal.

Ko se je pozneje v meni umirjal dan pred računalom, na katerega sem nalagal nabrane uredniške ideje za našo revijo, sem se začel spraševati. Kako slabotna je pravzaprav naša 'odrasla' pozornost do mladine. Kar naenkrat iz včerajšnjega otroka stopi predte odrasel mladenič ali mladenka, ki se povsem suvereno pogovarja s teboj in ga takega ne znaš povsem zares sprejeti.

Njihova dvokulturnost je prva neznanka, ki se izrazi v govorjenju in čutenju. To je nekaj drugega, nekaj novega, nekaj, kar še ni bilo na primeren način obravnavano v naši reviji in v naših pogovorih. Primeren način bi bil tedaj, ko bi znali vso to situacijo izseljenske mladine enakovredno postaviti med nas v slovenskih skupnostih. Morda lahko k temu pripomore večja pozornost v naši reviji. Odprli bomo njihovo stran, vnesli vanjo to, kar čutijo in živijo mladi Slovenci v izseljenstvu, in njih bomo vprašali, kaj želijo na tem mestu povedati drug drugemu in nam.

Janez Pucelj

V NOVE ODNOSE

Povsod, kjer smo, bodimo ustvarjalci novih vezi. Začnimo že danes!

Pred nami je celo novo leto in od nas je v glavnem odvisno, kakšno bo. Ne mislim, da more vsak po svoje krojiti življenje, neodvisno od drugih. Nikakor, kajti ljudje smo zavezani drug z drugim in drug drugega potrebujemo. Zato je nadvse pomembno, kako drug drugemu pristopamo, drug drugega obravnavamo, se drug drugega v vsej (p)osebnosti in različnosti veselimo.

Vse se stara in propada, če se ne obnavlja, tudi naši odnosi. Bolj ko nas imajo v krempljih navada, naveličanost, vedno isto in mehansko ponavljanje, slabši so odnosi, bolj pusto in dolgočasno je življenje. Rešitve iščemo v begu v pijačo, mlajši v mamila, v bežne afere ... A vse to nas ne more ne potešiti ne odrešiti. Rešitev je le v novih odnosih, v prizadevanju, da bi odnosom dali novo vsebino. In kdaj naj začnemo, če ne prav zdaj, na začetku leta, da bo res novo in osrečujoče! Zdaj začnimo znova uresničevati Pavlov nasvet: "Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost" (Kol 3,12).

V tem duhu bomo lahko začeli, če bomo znova obudili zavest, da nas Bog ljubi, da smo mu mili in dragi, njegovi izvoljenci in ljubljeni. Kako bi mogli do take ljubezni ostati ravnodušni! Kako se tega ne bi veselili in vriskali od sreče! Kako se ne bi tudi iz vsega srca zahvaljevali za to nezasluzeno naklonjenost, milost! Da, lahko nadaljujemo po starem, kakor da nismo deležni ljubezni, s čimer opravičujemo svojo sebičnost, brezbriznost in hlad. Bog nas v svoji ljubezni spoštuje do te mere, da sprejema naš "NE!" naš "Nočem ljubezni!" In posledica? Nesrečni smo, ker nikogar v resnici ne srečamo, samo bežimo drug pred drugim, pred srečo. Seveda je možna druga pot, pot, ki jo poznamo kristjani, Jezusova pot, ki je lepa, kaj lepa, čudovita, čeprav ne lahka, v resnici tudi trnova. Vemo, da vrtnice ni brez trnja, življenja ne brez spopadanja z lastno sebičnostjo, strahom, majhnostjo ... Po drugi strani pa spet nismo taki reveži, saj smo prejeli številne talente, predvsem pa nas privlači cilj: prijateljski, ljubezenski odnosi in z njimi polno, novo življenje.

Lani sem prebral Jezusovo življenje japonskega pisatelja Shusakuja Endoja. Naj vam ob novem letu podarim odlomek, ki me je pretresel in mi dal misliti. "Največja nesreča, ki jo je Jezus odkril pri ljudeh, je v tem, da ni nikogar, ki bi jih imel rad. V središču

vse njihove nesrečnosti je bila zavest, kako niso vredni, da bi smeli hrepeneti po ljubezni; zavest, prežeta z obupom in osamljenostjo. Bolj kakor čudežnih ozdravljenj so potrebovali ljubezen. Jezus je poznal človekovo hrepenenje po nespremenljivem in trajnem tovarištvu. Potrebovali so družabnika ali družabnico, nekakšno mater, ki bi mogla deliti njihovo bedno trpljenje in jokati z njimi. Verjel je, da Bog po naravi ne ustreza podobi krutega očeta, ampak je bolj podoben materi, ki trpi s svojimi otroki in z njimi joče. In Jezus, da bi res pričal za ljubezen, ki jo Bog izkazuje v nesreči tistim možem in ženam, ki jih je srečeval blizu Galilejskega jezera, je molil, da bi v Božjem kraljestvu osvojili njegov pogled na svet: 'Blagor ubogim v duhu, kajti njihovo je nebeško kraljestvo. Blagor žalostnim, kajti potolaženi bodo' (Mt 5,3-4).

Jezus je trpel s trpečimi, nosil njihova bremena in postajal njihov večni prijatelj. Zato je hotel vzeti nase vse njihove bolečine in biti umorjen kot velikonočno jagnje. Ni večje ljubezni kot dati svoje življenje za svoje prijatelje - dati svoje življenje za vse človeštvo. Čeprav se nekaterim takšna žrtev zdi slabost, je še vedno najbolj vzvišeno pričevanje za resničnost Boga."

Slovenija ima novo vlado. Ne glede na to, ali so nam njene politične barve všeč ali ne, ji želimo, da bi dobro opravljala svoje delo v prid vseh Slovencev. Kristjani molimo za njen uspeh, saj nimamo pred očmi le sebe, marveč vse, še zlasti tiste, s katerimi nas je Bog povezal v narodno občestvo in državo. Dajmo vladi običajnih sto dni, da razvije svoja jadra in zavrti krnilo, čeprav je marsikje boleče odjeknila odprava Komisije za Slovence po svetu. Upajmo, da to ne pomeni vračanja na stare odnose, ko so Slovenci zunaj domovine veljali za odvečne in celo sovražne. Tudi odnosi med Slovenci in njihovo državo so še kako potrebni prenove, da bi država res služila vsem, brez izjeme.

Drago Ocvirk

ZAPISALI SO...

Janez Markeš, MAG 48/2000
Civilni molk

Slovenija se domala iz dneva v dan sooča z vedno novimi resnicami o sami sebi. Potem ko je postalo jasno, da je opozicije ostalo za nekaj otrobov v glasovalnem stroju LDS, je jasno tudi, da država ne premore politične doktrine o opoziciji kot demokratični vrednoti (kakovosti), ki ni odvisna od količine. Po domače povedano, opozicijo lahko preglasuješ, ne moreš - če seveda želiš igrati igro o demokraciji - pa ji odrekati nadzornih pristojnosti v parlamentarnih zadevah, ki v demokracijah po načelu kontrole pripadajo opoziciji. Obmolknili so politični teoretiki, obmolknili so tako imenovani strokovnjaki, obmolknili so mediji, Slovenija se je, nekaj izjem naj ne zameri izjave, zavila v družbeni, tako rekoč kulturni molk.

Ivan Puc, MAG 49/2000
Oblast, ki raste

Prva Demosova vlada je pred desetimi leti popeljala Slovenijo iz Jugoslavije. Desetletje je dovolj, da se izprašamo, kaj je z voljo Slovencev do oblasti, kako so zadovoljni z njo in z demokracijo. Eno bistvenih vprašanj, na katero bo treba odgovoriti, je, kako smo zadovoljni s "postrevolucijsko" državljansko demokracijo", kot je dejal Ivan Urbančič, in kako v tem smislu gledati na že četrto Drnovškovo vlado. Kaj za mlado demokracijo pomeni, da je pomembnemu delu državljanov trajno odtegnjeno sodelovanje pri izvršni oblasti? Pol leta Bajukove vlade je bilo pač premalo, da bi menjava oblastnih garnitur v politiko vnesla normalnost in da bi se po zadnjih volitvah med delom javnosti ne okreplil občutek, da nekateri pripadniki politične elite niso na oblasti le za določeno mandatno

dobo, temveč da so si jo trajno prilastili. Sociologi opozarjajo, da lahko dolgo nezadovoljstvo, ki se ne usmeri v vpliv in spremembe, vodi v prikrajšanost, občutek nepravilnosti in družbeno nezaupanje; s tem prihaja do postopne erozije demokratičnega kapitala, ki ga je prinesel konec sprevržene revolucije. Kaj glede na vse povedano pomeni dejstvo (glej Slovensko javno mnenje), da s tem koncem vztraja pozitivna javna podoba nekdanjih političnih elit in ohranitev njihovih pozicij v ekonomski moči?

Delo, 6.12.2000, Katarina Fidermuc
Davek na negospodarnost

Že v prihodnjem letu bodo v parlamentu sprejeli davek na nepremičnine, ki bo začel veljati 1. januarja 2003, nekatere določbe že januarja 2002. Tako napoveduje koalicijska pogodba vladnih strank. Zavezanci za davek bodo po zdaj veljavnih napovedih posamezniki in podjetja lastniki nepremičnin, oprostitve pa so predvidene za nepremičnine v lasti države, nepremičnine neprofitnih verskih, dobrodelnih, znanstvenih in izobraževalnih ustanov, ki "nepremičnine uporabljajo izključno za namene, zaradi katerih so bile ustanovljene". Obdavčeni bodo le objekti in zemljišča v državi.

Koalicijska pogodba opisuje še predvidene olajšave. Te bodo povezana z razmerjem med kvadraturto nepremičnine in člani gospodinjstva, ki živijo v stanovanju.

V zakonu bodo dopustili lokalnim skupnostim, da pod določenimi kriteriji same povišajo predpisano stopnjo obdavčitve še za 50 odstotkov. Dodatno pa bodo obdavčena stavbna zemljišča, ki jih "lastniki nerazumno dolgo ne pozidajo, propadajoči objekti v strnjenih naseljih, prazni poslovni prostori, zaraščena kmetijska zemljišča in veleposestva nad 200 hektari, ki jih lastniki ne obdelujejo sami".

(Stuttgart) Ob predstavitvi knjige Slovinci na Württemberškem

REKLI SO...

Jože Bernik, MAG 49/2000
Nezaželeni Slovenci

Iz komentarja Francija Petriča v Družini, 50/49

Ljudje z naušniki

Kakšni smo po devetih letih samostojnosti naše države, ko so se uresničile vse sanje naših velikanov. Ali smo bolj samozavestni, srečni in ustvarjalni? Je v nas več volje do življenja in napredka? Kam se postavljamo v krogu velike svetovne družine?

Priznati moramo, da nikoli nismo živeli v taki blaginji, kakršno imamo sedaj. Smo v družini najbolj razvitih držav sveta, približujemo se tistim, ki imajo izredno visok povprečen dohodek na prebivalca, na naših cestah je vse več dobrih avtov, telefonija, televizija, internet so med nami razširjeni bolj kakor v nekaterih državah Evropske zveze; v naših domovih imamo tehniko, o kateri v dveh tretjinah držav sveta le sanjajo; šolanje je omogočeno vsakemu državljanu, socialne pravice so še vedno sorazmerno visoke ... Vse to je plod slovenske pameti, srečnih okoliščin (kristjani bi rekli božje Previdnosti, ki vodi in ureja naše življenje) in delovnih rok ljudi, ki žive v Sloveniji.

Ob vseh teh velikih dosežkih bi seveda pričakovali, da bodo v naši deželi živeli srečni in veseli ljudje. Pa ni tako. Na ulicah srečujemo žalostne, zamišljene in resne obraze, na cesti nestrpne voznike, v javnih občilih se soočamo s pritlehnostjo, z nestrpnostjo, polresnicami in lažmi, v politiki po zadnjih volitvah z aroganco in ekskluzivizmom. Kje so sreča, zadovoljstvo, strpnost in spoštovanje? Tudi brezizhodnost, na katero kažejo samomori, potrjuje notranje razpoloženje v naših ljudeh.

Pred dnevi se je na našem uredništvu oglasila Američanka, ki že nekaj let živi in dela pri nas. Na vprašanje o vtisih je odgovorila: "Lepa dežela, a preveč čemernih in nesrečnih ljudi!" "Ko jim pripovedujem, koliko lepega, koristnega in dobrega imate, mi vsi odgovarjajo, da je to sicer res, potem pa nadaljujejo s 'toda' ter začno tožiti in se pritoževati. Nikoli niste srečni in nikoli zadovoljni..." Opozorila je na nestrpnost, ki se rojeva že pri mladih. V šolah

Od ukinitve (v državnem zboru) komisije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu v tajništvu Svetovnega slovenskega kongresa nenehno zvonijo telefoni z vprašanji, ali se politika vrača v čase, ko

je mnoge učitelje strah, ker so dijaki posuroveli, agresivni in nedisciplinirani, starši pa jim pogosto dajejo potuho. Ozračje nelagodja in nezadovoljstva odseva v ravnanju po družinah. Odnosi v naši družbi so velikokrat daleč od kulture spoštovanja vsakega človeka. Ne gre za to, da bi vedno iskali krivdo v polpretekli enoumni zgodovini, a vendar se zdi, da nekaterim takratno ozračje kar prija in se težko sprijaznijo s spremembami. Približevanje Evropi so drugi vzeli tako zares, da uvažajo k nam vsakršno duhovno praznino in gnojnico in jo prodajajo kot standard. V mislih imam ciničen odnos do Cerkve, duhovnosti in slovenske preteklosti. V Sloveniji, posebej v medijih, je danes moderno "udrihati" po Cerkvi, češ da je nesodobna in rigidna ter še vedno forsira patriarhalni družbeni red in diskriminacijo žensk (glej razloge, ki jih je navedlo uredništvo Mladine, Družina 45, stran 21).

Letošnje obletnice nas vabijo h kritičnosti do tistega iz Evrope, kar nas ni vredno: potujčevanje našega jezika, liberalizem, ki podira vsako etično držo, in cinizem do katerekoli vrednote se nam bo bridko maščeval. Koliko slabega lahko povzroči samo nekaj slabih časnikov! Zadnjega izpita spet ni naredila Mladina, ki se je lotila Prešerna, z njej tako lastnim kvantanjem. V kakovostni medijski podobi pa so klavrne tudi Slovenske novice, ko so nizkotno umazale podobo tragično preminulega slovaškega duhovnika, ki je deloval v Sloveniji. Protesta in upora zoper tako ravnanje pa skoraj nobenega, kaj šele opravičila! Pod krinko strpnosti in spoštovanja prepričanja smo se sprijaznili, da nam mažejo ozračje in uničujejo kulturo v njeni najbolj plemeniti vsebini.

Zato ni nič nenavadna tožba Rudija Šeliga, zdaj že nekdanjega ministra za kulturo, ob proslavi 200. obletnice rojstva Franceta Prešerna, da bi lahko k podobi Slovenca, ki "stoji strumno pred vsako avtoriteto s težko verižico in zmeraj pokvarjeno uro dodali še naušnike čez ušesa, skozi katere poslušamo naglo glasbo naših slavnih, a na eno struno uglašanih medijev."

je bil velik del slovenskega narodnega telesa izobčen in nezaželen, Kaj menite vi?

Protesti še vedno upravičeno prihajajo z vsega sveta, tudi od organizacij Slovencev v zamejstvu. Vsem pojasnjujemo ozadje zdajšnjih razmer. Vse od osamosvojitve državne oblasti namreč niso bile sposobne ali niso videle potrebe za pripravo pravnega okvira oziroma politike do Slovencev v zamejstvu in po svetu. Predlog zakona o Slovencih brez slovenskega državljanstva, ki ga predvideva ustava in ga je pripravil SSK, je obležal v DZ brez vsakršnega zanimanja.

Kaj je bil po vašem prepričanju glavni razlog za ukinitve komisije?

Razlogov je več, prevladuje pa pomanjkanje smisla za pomembnost svetovnega slovenstva in medsebojnih povezav za državo in narod. Med polstoletnim protidemokratskim režimom je bila že misel na kaj takega skoraj izdajalska. Čeprav je ideja o skupnem slovenskem prostoru in povezavah zaživela ob razsulu komunističnega režima, je pod vplivom liberalistične politike in vlade sčasoma dobila predvsem utilitaristično vsebino: folkloristično napajanje diaspore je lepo in pravilno. Sicer pa so Slovenci zunaj meja matice vredni upoštevanja zgolj v sorazmerju z njihovo naklonjenostjo vladnim političnim usmeritvam. V javnosti se je ukinitve opravičevala s potrebo po zmanjšanju državnega aparata in s tem stroškov.

Pogled pod prste parlamenta

Poslanska večina je valjar, buldožer, tank... Sebi na ljubo spreminja poslovnik, zakone, celo ustavo lahko tako predrugači, da bo v predsedniški tekmi 2002 prvi favorit spet Milan Kučan.

Sedanja opozicija je kot brezzobi volk. Če je bilo nekoč v užitek poslušati

prenose parlamentarnih spopadov, ki so do finalnih glasovanj držali gledalce v suspenzu, so parlamentarni spopadi postali dolgočasna arena. Edini učinek opozicijskih poslancev SDS in NSi je v tem, da njihove kritike pridejo do gledalcev, poslušalcev

in bralcev. Če opozicija nima svojega velikega dnevnega medija, ima tako prek parlamentarne govornice zagotovljen vsaj dostop do prvih strani velikih medijev.

Sama izvolitev Drnovškove vlade je hkrati demonstrirala cirkusantstvo slovenske nacionalne stranke. Stranka, ki je LDS ni hotela vzeti v vlado, zdaj podpira in glasuje za novo Drnovškovo ekipo. ??? Če sem v opoziciji, zakaj bi glasoval za koalicijsko vlado?

- Ker je bila Bajukova vlada polomijada, pa hočem čim prej končati njeno vladavino? Nesmisel, tudi brez glasov SNS bi koalicija z veliko premočjo izglasovala svojo ministrsko ekipo.

- Ker z glasovanjem za vlado ravnam državotvorno? Najbolj državotvorna bi bila torej klima, ko bi kar vseh 90 poslancev glasovalo za!!!!

Sicer pa se že razkriva smiselnost, zakaj ima LDS nacionaliste raje v opoziciji kot v vladi. Največji spopad, ki ga je uprizorila gospoda SNS, ni meril na Drnovškovo vlado, temveč na poslance opozicije! Dobro, poslanci SDS in NSi so jih resda izzvali z očitki, da sploh niso opozicijska stranka. Toda, potem ko so se najprej tolkli po prsih prave opozicije, so v dobri uri že pridno pritiskali gumbke za izvolitev Drnovškovih ministrov. SNS moštvo se obnaša kot četica lunatikov.

Če je bila formalna značilnost Bajukove vlade dosledna izraba zakonskih določil za intenzivno kadrovanje, pa Drnovškova koalicija ne ostaja v mejah zakona, ona si piše zakone po svoji podobi.

Od nekod poznano? Seveda, tovariš Tito je nekoč zabičal celo sodnikom, da je treba ravnati življenjsko, ne pa se držati zakonov kot pijanec plota.

Povzeto po članku Bernarda Nežmaha

Porurski Slovenci na svetoletnem romanju v Rimu

Rekordni adventni venec so letos že petič izdelali fantje in moške iz Zavrha nad Dobrno. V premeru meri pet metrov in je težak okoli ene tone. Adventni venec je bil spleten iz smrekovih in jelkinih vej, v njem pa je tudi veliko drugega zimskega zelenja. Za pletenje so porabili kar 14 dni. Tako velikega adventnega venca verjetno ne spletejo nikjer v Sloveniji. Na Dobrni, kraju z 2160 prebivalci in s 650 gospodinjstvi, so občani složni, če sklepamo samo po tem, da so na pročelju farne cerkve, posvečene Mariji Vnebovzeti, na dveh marmornatih ploščah vklesana imena 39 padlih za svobodo, ista imena pa so vklesana na spomeniku na Dobrni.

Muzej premogovništva v Velenju je lani obiskalo blizu 25.000 ljudi. Z obiskom so lastniki muzeja lahko zelo zadovoljni. Blizu 25.000 obiskovalcev, število, o katerem so samo tiho sanjali, je prišlo iz 34 držav. Med njimi tudi iz ZDA, Japonske, Avstralije, Tasmanije, številnih evropskih dežel. Ker pa se je v rudniku delalo noč in dan in rudarji - knapi - niso poznali razlike med dnevom in nočjo, so se v muzeju od-

ločili, da bodo obiskovalcem omogočili, da doživijo tudi to. Da v temi pridejo in v temi gredo.

V muzeju, ki se poteguje za naziv evropski muzej leta, se seveda trudijo, da bi obiskovalce čim bolj seznanili z življenjem in delom rudarjev. Tako so na novo uredili rudarsko stanovanje in pripravili razstavo o premogovništvu. Na blizu 80 panojih je 350 fotografij, skic, diagramov, risb...

Za prihodnje leto analitiki urada napovedujejo približno 4,5-odstotno rast bruto domačega proizvoda. Povprečna letna inflacija naj bi letos znašala 8,9 odstotka, decembra pa naj bi inflacija na letni ravni dosegla 9,4 odstotka. Precej več, kot so spomladaj napovedovali v ZMAR (6,1 odstotka).

V društvu vinogradnikov Šmartno ob Paki so že nekaj časa razmišljali o ureditvi vinske poti, s katero bi v občino Šmartno ob Paki privabili več turistov. Lani so za en dan odprli vinsko pot, akcijo pa so poimenovali Kleti odprtih vrat. Z vinsko potjo želijo domačinom in obiskovalcem od drugod podrobneje predstaviti to vinorodno območje, šege in navade prebivalcev, turistično ponudbo in dobrote gospodinj, vinogradniki pa sadove svojega dela. Zdaj je le nekaj vinogradnikov, ki na leto pridelajo več kot tisoč litrov vina, računajo pa, da se bo z leti pridelava vina povečala in da bo več tudi tržnih presežkov, ki jih bodo prodajali obiskovalcem vinske poti.

V Sloveniji so lani zdravniki prepisali več kakor 12 milijonov receptov; njihova vrednost je presegla 45 milijard tolarjev. Po teh podatkih naj bi vsak Slovenec v domovini v letu dni v povprečju uporabil vsebino približno 17 škatlic zdravil.

V znanju matematike in naravoslovja so še vedno najboljši učenci iz azijskih držav. Slovenski šolarji so se po znanju matematike med 38 državami uvrstili na 11. mesto, v znanju naravoslovja pa na 13., to je v skupino, v kateri je državno povprečje statistično pomembno višje od mednarodnega povprečja. Pri

(Baumberg) Pred nekaj več kot letom dni sta na skupno pot stopila Viktorija Lovrec in Günter Huck.

Martinovanje v Mannheimu

matematiki so se med evropskimi državami najbolje odrezali belgijski šolarji, boljši od slovenskih pa so še nizozemski, slovaški, madžarski in kanadski. Sloveniji sledita Ruska federacija in Avstralija, ZDA pa so pristale na 19. mestu. Tako je pokazala tretja mednarodna raziskava matematike in naravoslovja Timss, ki jo koordinira mednarodna organizacija za raziskovanje dosežkov v izobraževanju IEA s sedežem v Bostonu.

Srednji kmetijski šoli Rakičan pri Murski Soboti je komisija Turistične zveze Slovenije podelila priznanje za najbolj urejeno in najlepšo srednjo šolo v Sloveniji, za njo pa sta se uvrstili Gimnazija Ravne na Koroškem in Gimnazija Novo mesto. Komisija ocenjuje šolo, učilnice, sanitarije, okolico in opravi pogovor o šoli kot celoti, vključno s projekti. Rakičanska šola s tradicijo - pred dvema letoma so praznovali 60-letnico - pa se med drugim ponaša tudi z muzejem na prostem, poučno sprostitevno potjo in podjetniškim središčem.

Od 20. decembra ne veljajo več osebne izkaznice na starih obrazcih; tj. na obrazcih Republike Slovenije, izdanih po osamosvojitvi. Osebna izkaznica ni več obvezen dokument, vendar jo mora, kot je določeno, imeti vsak polnoleten državljan brez druge javne listine, opremljene s fotografijo, ki jo je izdal državni organ. Za osebno izkaznico lahko zaprosi vsak državljan Republike Slovenije s stalnim prebivališčem v RS ne glede na starost.

Nova osebna izkaznica je nadvse uporaben in praktičen dokument, velikosti kreditnih kartic, ustrezno zaščiteno in izdelan po mednarodnih standardih. Nadomešča potrdilo o državljanstvu, tako da lahko državljani poleg svoje istovetnosti dokazujejo tudi državljanstvo. Novo osebno izkaznico je možno uporabljati tudi za prehod državne meje z Italijo, Avstrijo, Madžarsko in Hrvaško, z njo pa lahko nastopate v pravnem prometu na bankah, poštah, v državnih organih, pri notarjih itd.

Kam po osebno izkaznico? Na okence pristojne upravne enote, kjer izdajajo osebne izkaznice. Prosilci morajo s seboj prinesiti fotografijo (3,5 x 4,5 cm v barvni ali črno-beli tehniki) in staro osebno izkaznico (oziroma drug dokument, npr. vozniško dovoljenje, potni list, maloobmejno prepustnico ali izpisek iz rojstne matične knjige).

Osebna izkaznica za polnoletne državljane velja deset let, za mlajše od 18 let pa pet.

Osrednji dogodek ob tednu karitas je bil dobrodelni koncert Klic dobrote v dvorani Golovec v Celju, tokrat že deseti. Na njem so s pomočjo znanih imen slovenske glasbe zbrali 14,5 milijona tolarjev pomoči za družine v najrazličnejših stiskah.

Na koncertu v celjski dvorani Golovec, s katerim Slovenska karitas seznanja širšo javnost z delom in prek medijev opozarja na socialne težave, je nastopilo

(Marseille) Pustite otroke k meni!

okoli 150 slovenskih izvajalcev. Že od ustanovitve Slovenske karitas leta 1990 delujejo tudi tri škofijske karitas v Mariboru, Kopru in Ljubljani. Njihova naloga je povezovanje in koordiniranje župnijskih karitas, izvajanje specifičnih socialnih programov, kot so delo s starejšimi, invalidi, brezdomci, duševno prizadetimi, otroki in družinami v stiski s pomočjo prostovoljcev in strokovnih delavcev. V desetih letih obstoja Slovenske karitas je nastalo 320 župnijskih karitas s 3000 rednimi in 1000 občasnimi prostovoljci, ki neposredno v svojem kraju odkrivajo, spremljajo in odgovarjajo na stiske, ob povezavi z drugimi ustanovami in organizacijami na socialnem področju.

Projekt slovenske elektronske zemljiške knjige, ki so jo na sodiščih začeli uporabljati z začetkom lanskega leta, ima še vedno največ težav z etažno lastnino. Kljub predpisu, ki je za imetnike stanovanj, ki do letošnjega julija svoje nepremičnine niso vpisali v zemljiško knjigo, predvideval kazen, je vanjo še vedno vpisanih le kakih deset odstotkov vseh stanovanj. Po vsej verjetnosti tudi ob predvidenem zaključku projekta konec leta 2003 ne bodo vpisane, neprijetnosti zaradi tega pa nastajajo predvsem pri prodaji nepremičnin ter dražjih posojilih, ki so zavarovana s hipoteko. Elektronizacija sicer poteka po načrtih, do sedaj pa je v elektronsko knjigo vpisanih nekaj več kot pet odstotkov vseh nepremičnin oziroma okoli 65.000 vložkov.

Do slovenskega morja manjka še 16 km avtoceste ugotavljajo graditelji slovenskega avtocestnega omrežja. Dobili smo 4,8 km dolg odsek od Kozine do Klanca, obenem pa tudi 1,3 km dolg razcep Razdrto na začetku novogoriškega kraka hitre ceste. Skupna investicijska vrednost obeh zgrajenih odsekov znaša 16,2 milijarde tolarjev. Navzlic vsemu pa se bodo kolone čakajočih vozil poleteli samo premaknile za pet kilometrov proti obali, saj se je država odločila za postopno gradnjo avtocest.

V Sloveniji gradimo avtoceste od leta 1970. Do konca leta 1993 je bilo tako zgrajenih skupno 198 km dvopasovnih in štiripasovnih avtocest. V letu 1994 je Slovenija začela z uresničevanjem nacionalnega programa izgradnje avtocest. Po štirih letih je državni zbor aprila 1998 sprejel spremembe in dopolnitve omenjenega programa, ki predvideva: izgradnjo 518,6 km avtocest.

Kot kaže, čez leto dni v dežurnih prodajalnah in prodajalnah z motornimi gorivi na območju ljubljanske mestne občine ne bo več dovoljeno prodajati alkoholnih pijač. To namreč določa sprejeti odlok o merilih za določanje dežurstev prodajaln, ki so ga izglasovali v mestnem svetu ljubljanske mestne občine.

Velik zemeljski plaz je zasul idilično vasico Log pod Mangartom. Ogled plazišča je pokazal, da je nad žariščem plazu še veliko materiala, ki lahko vsak čas zdrsi proti dolini. V vasi pogrešajo sedem ljudi. Vas so zaradi varnosti popolnoma izpraznili, pri evakuaciji na prizadetem območju sta sodelovala dva helikopterja Slovenske vojske in policijski helikopter. Strokovnjaki ocenjujejo, da je do nesreče takih razsežnosti prišlo zaradi neugodnih geoloških razmer na območju, kjer se je sprožil plaz, zaradi zelo namočenih tal, pa tudi zaradi potresov v zadnjih dveh letih, ki so najverjetneje razrahljali kamnine.

V Sloveniji je bilo septembra 875.060 aktivnih prebivalcev, od tega je bilo delovno aktivnih 772.862 prebivalcev, kar je za 0,4 odstotka več kot avgusta in za 0,9 odstotka več kot septembra lani, so ugotovili v državnem uradu za statistiko. Stopnja registrirane brezposelnosti je septembra tako kot mesec prej znašala 11,7 odstotka.

Septembra je bilo registriranih 102.198 brezposelnih oseb, kar je za 11,4 odstotka manj kot septembra lani.

(Stuttgart) Ob blagoslovu nove kleti pri Bačičevih v Radgonskih goricah

LONDON

Adventna priprava na svete božične praznike je potekala po vseh krajih Anglije in Walesa, kjer živijo slovenski rojaki. Tokrat so za prvo adventno nedeljo najprej prišli na vrsto rojaki v Srednji Angliji; slovensko sv. mašo in srečanje smo imeli v Chapel Endu in Derbyju. Obeh srečanj so se udeležili v kar lepem številu. Sv. Miklavž je tokrat že pred svojim godom po slovenskem župniku prinesel nekaj darov za naše otroke, ki radi pridejo k slovenski maši. V Chapel Endu smo še posebno lepo in doživeto začeli s slovenskim adventnim bogoslužjem v popolnoma novem in nadvse prijaznem okolju nove cerkve, ki je bila ob jubilejnem letu dograjena lani za veliko noč.

Že v soboto, 9. decembra, je naš župnik obiskal rojake v Walesu in z njimi obhajal bogoslužje druge ad-

ventne nedelje. Naslednji dan pa je bilo slovensko adventno bogoslužje v Londonu. V soboto, 16. decembra, smo obhajali slovensko bogoslužje tretje adventne nedelje v Rothwellu pri Leedsu, v nedeljo pa v Keighlyju nad Bradfordom.

V Bedfordu je bila slovesna maša na sveti večer, v Rochdaleu pa slovenska božična maša na štefanovo.

Tone Žle iz Haslingdena obhajal 80-letnico življenja

Tone Žle, dobri in zvesti član slovenske katoliške skupnosti iz Haslingdena, je bil rojen 15. decembra 1920 v Študi pri

Tone Žle, v mladih letih

Domžalah. V globoko verni krščanski družini pri Žletovih je bilo pet otrok.

Ko so v drugi svetovni vojni Nemci zasedli naše kraje, je bil 20-letni Tone kmalu vpoklican v nemško vojsko in poslan na fronto v Rusijo. Tam je bil ranjen in nato prestavljen na nemško fronto v Italijo, kjer je bil ujet. Američani so ga kot vojnega ujetnika poslali v Afriko, kjer je v Alžiriji pristopil k RAF-u (Royal Air Force). Kot demobiliziranec je prišel v Anglijo leta 1947. Najprej se je zaposlil na kmetiji v Cheshiru, pozneje pa je dobil delo v tekstilni industriji v Lancashiru.

Ker se naš Tone nikoli ni poročil, je živel kar pri družini svoje sestre Minke, poročene z njegovim velikim prijateljem Jožetom Grčarjem. Pri Grčarjevih je kot ljubljene brat svoje sestre in spoštovani prijatelj svojega svaka ter skrbni stric svojim nečakinjam in nečaku ostal vse do smrti obeh roditeljev.

Tone je bil vedno zelo dejaven član naše skupnosti. Udeleževal se je vseh slovenskih prireditev, zlasti kot član slovenskega pevskega zboru v Rochdaleu, kamor je redno

Toliko nas je bilo v naši skupnosti v Rochdaleu pred desetimi leti. Danes mnogih s te fotografije ni več med nami.

prihajal k slovenskim mašam in našim prireditvam.

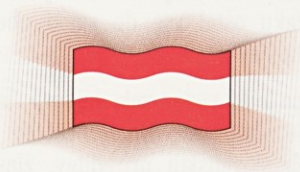
Pri svojih častljivih letih je naš do-
bri Tone še vedno dejaven in ne-
nadomestljiv pri delu v krajevni
župniji pri cerkvi St. Mary's v
Haslingden, kjer skrbi za čistočo
Božje hiše, in pri urejevanju vrta
okrog nje.

Marija Grkman

V imenu slovenske katoliške misije
in v imenu naše skupnosti v Veliki
Britaniji čestitam Tonetu k 80-let-
nici življenja in mu želim polno
Božjega blagoslova za ljubo zdravje
in za vsakršno drugo dobro.

Dragi Tone, vsi, ki Vas in Vašo
srčno dobroto ter velikodušnost
poznamo, Vas imamo radi in Vam
kličemo na mnoga leta. Bog Vas
živi! Naše molitve Vas bodo
spremljale vedno in povsod.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

Zahvalna nedelja

Na zahvalno nedeljo smo se Bogu
zahvalili za vse med letom prejete
dobrote. V mestu ni možnosti za
pridelovanje vrtnin ali poljščin.
Kljub temu smo oltar okrasili
tudi z njimi. Hvaležni obiskovalci
nedeljske sv. maše so prinesli naj-
različnejše dobrine (moko, slad-
kor, kruh, olje, riž, jabolka ...) ter
veliko tega, kar nam ponujajo tr-
govine in kar lahko v svojem iz-
obilju po Božji dobroti kupujemo.

Tako je bil okrašen oltar na zahvalno nedeljo.

Tisti redki srečneži, ki živijo na
robu Dunaja in imajo svoje vrtove,
pa so seveda prinesli, kar so pride-
lali.

Evharistično slavje smo oblikovali
z avstrijsko skupnostjo, za to je bi-
lo, kot vsako leto, dvojezično.

Po maši smo vse darove odpeljali
sestram matere Terezije, ki skrbijo
za brezdomce. Darov so bile zelo
vesele, saj je število tistih, ki na
Dunaju nimajo strehe nad glavo,
presenetljivo veliko.

S prvo adventno nedeljo se je
odprla serija gostovanj slovenskih
zborov, ki prihajajo na Dunaj, da bi

peli v dunajski mestni hiši na
adventnih koncertih. Najprej je
prišel med nas moški pevski zbor
Primož Trubar iz Velikih Lašč, ki
ga vodi Lidija Pečnik. Zbor je v
soboto pel številnim poslušalcem v
mestni hiši, v nedeljo pa med sv.
mašo. Po njej smo pevce poslušali
še na krajšem koncertu. Predsta-
vili so se nam z božičnimi in naro-
dnimi pesmimi. Pozneje smo v
dvorani ob topli zakuski s sim-
patičnimi pevci in zborovodjo po-
kramljali in skupaj zapeli še nekaj
pesmi. Pevskemu zboru pristrčna
hvala za obogatitev nedeljskega
bogoslужja in dopoldneva.

Del zboru "Musica Viva" pod vodstvom Roberta Riederja (prvi z desne)

Hvala tudi Ani Oswald za dobrote, s katerimi smo lahko pogostili obiskovalce.

Vsem bralcem Naše luči in uredništvu vse najlepše v novem letu!

Darja B.

LINZ

Osemdeseti rojstni dan Silve Joun

Slovesno praznovanje se je začelo s sveto mašo, pri kateri smo se vsi skupaj zahvalili Bogu, da je s svojim blagoslovom spremljal življenje

Silve Joun

naše zveste in srčno dobre rojakinje. Po slovesni maši, pri kateri je nekaj pesmi poleg našega organista Antona Zoreta igral tudi njen sin Viktor, smo odšli na praznovanje njenega rojstnega dne v prostore slovenskega centra. Med slovesnim kosilom jo je najprej pozdravil predsednik centra in kratko orisal njeno življenjsko pot.

Ker je bila gospa Silva rojena kmalu po prvi svetovni vojni, so njeno mladost zaznamovale težke razmere in gospodarska kriza z brezposelnostjo, izbruh druge svetovne vojne, teror komunizma. Kdor je namreč bil vdan Cerkvi,

je lahko računal z neprijetnimi posledicami. Tako je mnogo Slovencev raje, kot da bi prenašali nenehno zafrkavanje in poniževanje nekaterih režimskih brezvestnežev, odšlo v tujino, kjer življenje tudi ni bilo rožnato. Ne samo da je večina začela brez vsakih sredstev, ampak so mnogi tujci poskušali našega človeka čim bolj izkoristiti.

Po smrti prvega moža, bil je silno dober človek, je Silva spoznala Leona Humarja. Rodili so se jima trije otroci: Viktor, Sonja in Jože, katerim je kljub skromnim razmeram skušala zagotoviti tisto, kar je najbolj pomembno - dobro katoliško vzgojo. Vsi njeni, zdaj že samostojni otroci so povezani s Cerkvijo. Gospe Silvi pa je v posebnost veselje tudi njenih šest vnukov.

Kot pevka pri zboru in kot zvesta članica je vsa leta ostala trdno povezana s slovensko skupnostjo v Linzu. Za njeno zvestobo in požrtvovalnost ji v imenu slovenske skupnosti vzklikamo še na mnoga leta!

Sledile so besede našega dušnega pastirja: "Spoštovana ga. Silva! Že v enem samem dnevu življenja se lahko zgodi zelo veliko novega in nepričakovanega, lepega ali žalostnega. Da ne govorimo o tem, kaj vse lahko človek doživi v osemdesetih letih življenja.

Vaše življenje je tako bogato življenjskih izkustev, da je nemogoče v tako kratkem času našeti zgolj najvažnejše dogodke, ki so že za vami. Zato želim omeniti le to, kar me je pri Vaši osebnosti vedno presenetilo: Vaša ljubezen do knjig. Že Anton Martin Slomšek je slovensko ljudstvo spodbujal k branju in skrbel zato, da je naš narod imel dobre knjige. Žal se danes z dvigom blaginje ta

pomembna oblika duhovne kulture čedalje bolj umika pred televizijo in računalnikom. V vašem življenju pa so imele dobre knjige vedno častno mesto, kar se čuti tudi v pogovoru z Vam, saj ste široko razgledani in imate širok horizont.

Vaša druga hvalevredna lastnost je materinska skrb do svojih otrok in vnukov, pa tudi do drugih ljudi, s katerimi se čutite povezani. Zelo znana italijanska filmska igralka Sophia Loren je o materi rekla te besede:

‘Če si mati, potem s svojimi mislimi nisi nikoli sam. Vedno si povezan s svojimi otroki in z vsemi tistimi, ki si jih v svojem življenju srečal in so se na neki način dotaknili tvojega življenja.’

Draga ga. Silva! Z vašo dobroto in prijaznostjo ste se nas vseh na neki način dotaknili. Bog naj Vas živi še mnoga leta!”

Ljubljanski pomožni škof msgr. Alojz Uran, voditelj pastorela za Slovence po svetu, pa ji je ob 80. rojstnem dnevu podelil cerkveno priznanje za njeno dolgoletno zavzeto in predano sodelovanje v slovenski skupnosti v Linzu: željo: "Naj Vas dobri Bog še dolgo ohranja in spremlja s svojim blagoslovom."

SPITTAL

Zadnje septembrsko nedeljo praznuje Katoliška cerkev v Avstriji **dan narodov**. Letos smo se praznovanja udeležili tudi Slovenci iz gornje Koroške. Veličastna celovška stolnica se je napolnila z verniki različnih narodnosti: Slovenci, Madžari, Poljaki; največ pa je bilo Hrvatov, katerih dekleta so se pokazala v ličnih nošah. Bogoslužje je bilo v jezikih navzočih narodov. Izmenjaje so se zvrstili pri poz-

dravnih beseda, prošnjah in petju. Pri zadnjem smo imeli Slovenci levji delež. Pred stolnico nas je karitas postregla s pijačo in golažom, začinjnim prav po madžarsko.

10. septembra smo se odpeljali na skrajni vzhodni del Koroške. V gornji polovici Labodske doline leži kraj St. Mihael. Dobrih 100 m od farne cerkve je večji prostor z majhnim gradičem, preurejen v karmel. V njem so med 17 sestrami tudi tri Gorenjke: s. Jožefa - Milka Jarc, doma iz Šenčurja pri Kranju, s. Terezija - Tončka Kržišnik iz Črnega Vrha pri Polhovem Gradcu in s. Frančiška - Francka Jeretina iz Fafolč pri Domžalah. Četrta Slovenka s. Mihaela pa izhaja iz dvojezične Koroške.

Prvi dve sta s prvimi obljubami zaročili z nebeškim ženinom pred 50 leti. Tako sta v svetem letu obhajali zlati jubilej. Tretja, najmlajša je tudi že 50 let v samostanski skupnosti in bo drugo leto praznovala okrogli jubilej zaobljub.

Rim 1950 - koroški romarji - begunci iz Slovenije

Njihovo zvestobo Bogu smo počastili s skupno sv. mašo, med katero je bilo najbrž prvič v njihovi kapeli slovensko petje od začetka do konca. Po maši pa še veselo kramljanje ob pecivu in pijači, saj so nas sestre lepo pogostile. S. Terezija in s. Frančiška opravljata zunanje delo, tako da ju vsak obiskovalec najprej sreča.

Povod za to srečanje je dejstvo, da ima s. Terezija v Spitalu še dve rodni sestri. Za vse tri karmeličanke pa je bil Spittal zadnje domovanje preden so odšle za samostanske zidove.

Popoldne smo se podali po Labodski dolini navzdol v St. Andraž, kjer je bil začetek lavantinske, danes mariborske škofije. Obiskali smo nekdanjo stolnico in pa bolj svetlo, svetoletno Ma. Loreto. Čeprav nas je bilo le 40, so pete litanije kar lepo odmevale. Domov grede smo se ustavili še v nekdanjem premonstratskem samostanu v Grebinju.

Tri slovenske karmeličanke v samostanu St. Mihael v Labodski dolini na Koroškem. Od leve proti desni s. Frančiška, s. Terezija in s. Jožefa.

Tako je bil naš letošnji skupni izlet kar svetoletno obarvan. Ker se pa sveto leto že končuje, naj še omenim, da je pred 50 leti, ko iz Slovenije ni bilo mogoče v Rim ali na kakšno drugo romanje, odšlo iz Koroške, in to največ beguncev iz Spittala, z vlakom okoli 100 romarjev v Rim.

Majda Starman

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Po pastoralnem potovanju po Franciji je 5. decembra škof Uran prispel v Belgijo. Najprej mu je msgr. Janez Pucelj pokazal pot do g. Kazimirja Gaberca in njegovega slovenskega občestva v Charleroiu.

V večernih urah so prispeli v Bruselj, kjer smo jih nestrpnost pričakovali v stavbi nastajajočega slovenskega pastoralnega središča. V njej je 50 let deloval Vzhodni katoliški dom pod vodstvom rajnega msgr. Antona Ilca in višjega duhovnika s pravico nošnja mitre, g. Karla Kozina, ki ostaja še naprej prebivalec tega središča.

Na svetega Miklavža jutro je bila sveta maša v tamkajšnji lepi kapeli.

“Množica” je bila majhna, vendar srečna. Škof, g. Pucelj, g. Kozina, g. Rajk na eni strani oltarja, na drugi pa šofer Milan, gospodinja Nežka in predstavnik bruseljskih vernikov, g. Martin Nunčič. V srce Vsemogočnega smo izročili te dneve in prihodnost našega dela, tudi nastajajočega središča.

Obisk pri apostolskem nunciju msgr. Pier-Luigiju Celatu je bil zelo prisrčen. Lahko smo se prepričali, da lepi spomini na Slovenijo niso izginiti iz njegovega srca. Čutimo, da je do Slovencev ostal zares dobrohoten.

Med kosilom je bil z nami vikar bruseljskega škofa in kardinala Daneelsa. Veliko lepega in zanimivega sta mu povedala škof Uran in Janez Pucelj ter slovenski duhovniki v Belgiji: g. Kazimir, g. Karel in g. Lojze.

Popoldne smo obiskali še sedež COMECE, Komisije škofovskih konferenc Evropske skupnosti. Msgr. Mario Subocz nam je podal izčrpne informacije o delu te ustanove, v kateri naj bi v bližnji prihodnosti imeli tudi Slovenci svojega predstavnika.

EISDEN

Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo Slomšek je v soboto, 18. novembra, priredilo 40. slovenski dan. Prireditve se je začela s sveto mašo v cerkvi sv. Barbare v Eisdnu. Po skrbnih pripravah na pevskih vajah, te so vsakih 14 dni, je zares lepo pel naš mešani zbor Slomšek. Mašo je vodil domači izseljenski duhovnik Alojzij Rajk, somaševala pa sta g. Karel Kozina iz Bruslja, kjer opravlja svete obrede v vzhodnem obredu, in g. Kazimir Gaberc, slovenski izseljen-

ski duhovnik v valonskem delu Belgije in v Bruslju.

Pri sveti maši je bilo zbranih več kot 100 ljudi: Slovencev, Flamcev, Valoncev, Nizozemcev in drugih. Zaradi navzočnosti teh naših prijateljev je vedno nujno, da uporabljamo deloma tudi nizozemski jezik. Tako so zadovoljni vsi.

Ob 40-letnici Društva Slomšek so bili med nami tudi izredni gostje: veleposlanica Republike Slovenije v Belgiji in Luksemburgu g. Marija Adanja s spremstvom, baronica Debelder-Kovačič, slavna zaradi svojih prekrasnih cvetličnih in rastlinskih vrtov ter svetnik za kulturo v tukajšnji občini Maasmechelen g. Jef Albrechts z ženo, velik prijatelj Slovencev, ki se je dobro naučil slovenskega jezika.

Praznovanje so polepšali gostje iz Slovenije: Logaški oktet in družinski ansambel Novina. Njihovo potovanje v naše kraje je omogočilo društvo Slovenija v svetu.

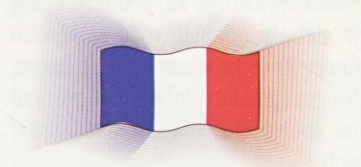
Po maši se je praznovanje nadaljevalo v bližnji cerkveni dvorani. V kulturnem delu programa so nastopili tukajšnji zbori: mešani in moški zbor Slomšek, flamski zbor Luca iz Zutendaala in Logaški oktet. Med nastopi zborov so se zvrstili govori predsednika društva Slomšek g. Stanija Revinska, župnika Lojzeta, g. Jefa Albrechta in gospe veleposlanice. Društvo Slomšek je za dolgoletno požrtvovalno delo v društvu podelilo diplomno častne članice gospe Zinki Globevnik, vdovi po Stanku Revinšku, prvem predsedniku društva. Častno diplomno za požrtvovalno delo pa so prejeli: Anica Zanjkovič (Žabotova), Ivan Mrak in žena Ema Jan, Angelca Žičkar, njen mož Vinko Pušnik, Tilka Kolar (Čermeljeva), Edmond Varzsak, (ma-

džarskega rodu - mož Anice Kos) in Jef Albrechts.

Po kulturnem programu so gostje pohiteli k mizam, saj je od kosila minilo že kar preveč ur. Z odra so se začele razlegati blagglasne pa tudi poskočne melodije z instrumentov in iz grl ansambla Novina. Veselo razpoloženje se je nadaljevalo še kakšni dve urici po polnoči.

Naši gostje iz Slovenije so naslednji dan razveselili tudi moje farane in slovenske rojake v flamski župniji Eisdan Dorp med nedeljsko mašo. To je bila zares izredna maša. V prezbiteriju cerkve je igrala krajevna Kraljevska godba, kakor vsako leto za praznik sv. Cecilije, na kuru je mogočno prepeval Logaški oktet, v bližini oltarja pa ansambel Novina. Česa takega ljudje ne pomnijo, jaz tudi ne. Ljudje so bili ganjeni do solz.

Društvo Slomšek je po maši vse goste in gostitelje prijazno povabilo na kosilo v slovensko katoliško misijo. Postreženo je bilo s tipičnimi dobrotami iz flamske kuhinje, vendar po slovenskih merah, saj so bili obroki za marsikoga preobilni.

F R A N C I J A

PARIZ

Martinovanje

Naše martinovanje je bilo 11. novembra v dvorani slovenskega doma v Parizu. Mnogo neznanih obrazov je martinovanje še polepšalo. Društvo Slovencev v Parizu pripravilo veliko presenečenje z

ansambлом Razdalja iz Tolmina. Predsednica društva Eva Sutlič jih je povabila, da so nam igrali in peli veselo in lepo, tako da so bili vsi zelo zadovoljni. Z nami je bil tudi slovenski veleposlanik dr. Jožef Kunič z ženo ter drugo osebje z veleposlaništva. V zgodnjih jutranjih urah se je družba razšla, vesela in zadovoljna, da jih je obiskal sv. Martin. Slovenska pesem, melodija in domačnost spadajo k praznovanju, in to je ansambel Razdalja iz Tolmina izpolnil v celoti. Vsem, ki so pripravili praznovanje in žrtvovali svoj čas, iskrena hvala. Tistim, ki delajo iz ljubezni in požrtvovalnosti do slovenstva in občestva, smo dolžni vsaj včasih izreči kakšno dobro besedo in zahvalo.

Obisk škofa Alojza Urana

V petek, 1. decembra, ob 20. uri se je škof Alojz Uran, narodni delegat za Slovence po svetu, srečal z župnijskim svetom in verniki ter se z njimi pogovarjal o pastoralnem delu v Parizu. Pogovarjali smo se o slovenski sinodi, o Cerkvi doma in po svetu. To srečanje je bilo velikega pomena, saj je škofova preprostost vplivala na globoka in resna vprašanja, kaj je dobro in kaj je slabo v odnosih med slovensko Cerkvijo in kristjani v izseljenstvu. Njegovi jasni in globoki odgovori so na spet potrdili, da smo na pravi poti.

V soboto je g. škof obiskal starejše slovenske vernike in sestre Pomočnice vernih duš v vicah. Vsem skupaj je prinesel veselje in upanje, saj je znal biti njim enak. Pri vsakem slovesu je bil nasmeh in zahvala na obrazu.

V nedeljo, 3. decembra, ob 11. uri smo v kapeli sv. Terezije Deteta Jezusa obhajali skupno daritev, pri kateri smo molili za pokojnega

duhovnika Jožefa Flisa, ki nas je zapustil pred desetimi leti. V molitvah smo se spomnili tudi pokojnega prelata Ignacija Čretnika, ki nas je zapustil aprila 2000. Škofa je v imenu župnijskega občestva pozdravil Ciril Valant, otroka pa sta mu izročila šopek rož. Poleg škofa je bil med nami tudi g. Janez Pucelj ter veleposlanik dr. Jožef Kunič z ženo. V homoliji je g. škof poudaril bogastvo vere in nas potrdil v njej.

Po blagoslovu smo v procesiji šli v dvorano slovenskega doma v Châtillonu, kjer je Ciril Guštin odkril, škof pa blagoslovil spominsko ploščo duhovniku Jožefu Flisu. G. Silvester Česnik je ob tem poudaril, da je ta dan velik in prelomen za Slovence v Franciji. Upa, da bodo drugo leto, ko bomo Slovenci v Franciji praznovali 75. obletnico prihoda prvega slovenskega duhovnika v Francijo (za Prekmurce), imeli spominsko ploščo vsi slovenski duhovniki, ki so tu delovali. Tako bo v dvorani viden košček slovenske cerkvene zgodovine za prihodnje rodove.

Od tega trenutka se je slovenska dvorana v Châtillonu poimenovala dvorana Jožefa Flisa. Zadonela je

državna himna, po njej pa je dr. Janez Zorec doživetu opisal življenje duhovnika Jožefa Flisa in se mu v imenu vseh zahvalil za njegovo preprostost, iskrenost in ljubezen. Končal je s prošnjo: "Bog, prosimo te, daj tolažbo in plačilo gospodu, ki nas je imel rad!"

Nato nam je mladi Levi Pupis zaigral Bachovo Partito, ki nas je popeljala v premišljevanje o Bogu in človeku. Dr. Jožef Kunič se je v svojem nagovoru kot predstavnik Slovenije zahvalil g. Flisu za vse, kar je naredil za obstoj slovenske miselnosti in jezika v Parizu in po raznih evropskih državah. Po vsakem govoru je slovenska mladina pod vodstvom Maksimilijana Valanta zapela pesem.

Karlo in Ana Vičič sta doživetu recitiral o duhovniku, prebrala Gradnikovo ter pesmi duhovnika Vilija Steguja in g. Jožeta Steguja. Te pesmi so segale do srca!

Na koncu nam je Janez Ložar prebral globok esej o veličini človeka, ki se daje in razdaja drugim. Proslavo smo sklenili z zahvalno pesmijo.

Hvala vsem za vse!

Krst Alisse Avsec

Po poroki Igorja Horvata in Christelle Chanvillard še posnetek z župnikom Silvom Česnikom in svati

MÈRICOURT

Na praznik sv. Barbare je bil med nami škof Alojz Uran. Njegova prisotnost je ves dan dvigala duha in veselje vseh vernikov, ki so bili z njim od zgodnjih jutranjih do poznih večernih ur. Med mašo je potrdil v veri devet fantov in deklet, ki so se več let pripravljali pri ve-rouku z g. Milko na prihod Svetega Duha. Po prošnjah je blagoslovil novi oltar, podobo Brezjanske Matere Božje in obnovljeno kapelo sv. Barbare v Mericourtu. Vse te zakramente in zakramentale so verniki spremljali z molitvijo, daritvijo in zavestjo, da smo tudi mi del slovenske Cerkve. Pri spominu naših rajnih smo se spomnili: g. Valentina Župančiča, g. Stanislava Kavaljarja in vseh pokojnih duhovnikov, ki so služili Bogu in ljudem po Franciji. To je bil res dan, ki ga je naredil Gospod. Vse, kar je bilo narejeno, je bilo storjeno s skupnimi močmi in darovi. Bog lonaj za vse. Pred slovesnim blagoslovom je škof podelil priznanje naslednjim vernikom: Angeli Razložnik, Mariji Gregorič, Jožefi Pečnik, Mariji Bahčič ter Ivanu in Antoniji Borišek.

Vsa priznanja so bila dana v imenu slovenske Cerkve v zahvalo za

Igor Horvat in Christelle Chanvillard

ohranitev vere v družinah in v župnijskem občestvu na severu Francije, za pomoč duhovnikom, ki so delovali med njimi, ter za ohranitev slovenskega jezika in petja skozi dolga leta do danes. Vsem odlikovancem slovensko občestvo čestita in se jim zahvaljuje! Hvala in Bog vam povrni!

Po maši smo šli v dvorano svete Barbare in nadaljevali skupno srečanje pri obloženih mizah, veselih in koristnih pogovorih ter petju. Pri tem se je posebno odlikoval škof Alojz Uran, saj je bil duša dobrega razpoloženja. Nič ni čudnega, če so si verniki med seboj sušljali: "To pa je res naš škof, takega še nismo imeli med nami!" Zahvaljujem se g.

Janezu Puclju, Jeanu iz Pariza za okrasitev kapele in Maksimilijanu Valantu za njegovo pomoč.

Spremljevalcu škofa Urana in zvestemu ceremonierju g. Milanu pa velika hvala za lepo pripravljeno liturgijo.

Vesele božične praznike, bogato novo leto in srečen vstop v tretje tisočletje. Vse najboljše vsem!

Vaš duhovnik Silvester Česnik

JOUDREVILLE

Umrla je Antonija Hočevar. Pokojna Antonija je stanovala v Joudrevilleu (1 rue Vallenciennes, 54490) in je dočakala 96 let, od

Pokojna Antonija Hočevar

tega jih je kar 69 preživela kot vdova. Izhajala je iz Čateža pri Trebnjem, v Franciji pa je živila 72 let.

Z možem sta imela 4 otroke; 3 hčere in sina. Dve sta se poročili in živita v bližini, doma pa sta zanjo skrbela sin in hči, oba neporočena. Imeli so se res lepo, saj je med njimi vladala ljubezen, spoštovanje in medsebojna pomoč, pa tudi zamer in nesporazumov ni bilo.

Gospa je bila zvesta naročnica Naše luči, pa tudi na pratiko ni nikoli pozabila. Vedno je dala še kaj več, kot je bilo treba, tudi duhovniku. Ta je bil pri njih vedno lepo sprejet in postrežen. To lepo navado je prinesla od doma in jo privzgojila tudi svojim otrokom. Naj ji dobro Bog povrne vso izkazovano ljubezen in izraze spoštovanja do duhovnikov, v katerih je gledana prinašalce Božje blagovesti.

Gospa Antonija je dolgo kljubovala boleznim. Bila je delavna in telesno odporna. Po poklicu je bila izučena šivilja. Pred nekaj leti, po operaciji na očeh, je šlo njeno zdravje polagoma navzdol. Bog ji je "dal

vedeti", da jo bo kmalu poklical k sebi, in tega se je zavedala. Umrla je 25. novembra popoldne, na vigilijo praznika Kristusa Kralja. Gospod sam naj ji bo večni plačnik, njen mir, sreča in veselje. Pogreb je bil v ponedeljek, 27. novembra. Na zadnji poti so jo spremljali številni prijatelji ter njena družina s 16 vnuki in 18 pravnuki. Zdaj njeno telo počiva v grobu pri njenem možu.

JUŽNA FRANCIJA

NICA

Na zadnji seji sveta Slovenske katoliške misije v Nici smo nekoliko pobrskali po naših arhivih in prišli do zanimivega odkritja: letos obhajamo 50. obletnico, odkar se je začela na našem območju dušnopastirska oskrba za Slovence. Seveda ne še v formalni obliki, saj je bila Jugoslovanska misija uradno ustanovljena šele leta 1963 in slovenska leta 1971. Pa vendarle smo bili Slovenci na Azurni obali prav prva narodna skupnost, za katero je skrbel lasten duhovnik. Že med letoma 1950 in 1960 je bil tu jezuit p. Zupan, ki je del svojega časa

posvečal tudi rojakom. Leta 1963 je bil za prvega rednega dušnega pastirja za Slovence imenovan p. Jakob Vučina, kateremu je leta 1973 sledil gospod Franjo Pavalec. Leta 1998 je poslanstvo slovenskega župnika v Nici in na francoskem jugu prevzel vaš sedanji dušni pastir David Taljat.

Večkrat se sprašujemo, koliko Slovencev še živi tukaj. Po zadnjih statistikah prefekture v Nici je tu 136 Slovencev, vendar v to število niso všteti vsi tisti, ki imajo francosko državljanstvo, teh pa je večina. Tako smemo predvidevati, da nas je v škofiji Nica približno 1000. Želimo si le še to, da bi se vsi ti rojaki bolj dejavno povezali z našo misijo!

Prav ob našem tako lepem polstoletnem jubileju smo imeli veliko srečo, da smo lahko v svoji sredi sprejeli našega škofa Alojza Urana, ki je nedavno z velikim veseljem in ljubeznijo sprejel svoje novo poslanstvo: skrb za vse rojake po svetu. Zadnjič smo bili v Nici deležni obiska kakega slovenskega škofa že precej oddaljenega leta

Po slovesnosti birme in pedesetletnice misije v Nici

"Toni, prejmi potrditev, dar Svetega Duha".

1984, ko je prišel sem birmovat škof Stanislav Lenič.

Tokratni obisk škofa Urana je bil sicer povezan s podelitvijo zakramenta birme našemu zvestemu sodelavcu in članu sveta misije Antonu Kobalu, vsekakor pa je bil to prvenstveno pastoralni obisk, potrditev v veri za vso slovensko skupnost.

Osrednjo slovesnost smo imeli v Nici na praznik Kristusa Kralja, 26. novembra. Moram reči, da bi mi srce več kot zaigralo, če bi videl toliko rojakov vsako nedeljo pri naših mašah. Upanje ostaja! Od vsepovsod smo prihiteli k prazniku naše vere in naše skupnosti ter se v prekipevajočem duhu veselja in molitve kot eno združili tudi z vsemi, ki jih ni bilo, predvsem z našimi bolniki in ostarelimi. Ob gospodu škofu smo somaševali trije duhovniki: hrvaški župnik Stjepan Čukman, naš upokojeni župnik Franjo Pavalec in vaš sedanji župnik David.

Naslednji dan se je gospod škof srečal tudi s člani sveta slovenske misije. Na srce nam je položil kar nekaj tehtnih besed v premislek: naša prihodnost je odvisna od naše

zavzetosti. Nihče ne pričakuje od nas velikih dejanj, temveč to, kar je bistveno - vztrajno rast v dobrem ter oporo tistim, ki nas še posebej potrebujejo. Ne objokujmo tega, kar ni, raje iščimo novih poti do večjih sadov.

Škofov prihod ni pomenil nekaj resnično velikega le za Slovence, ampak je bil pomembno pričevanje tudi krajevni Cerkvi. Škof Uran se je namreč srečal tudi s krajevnim škofom Jeanom Bonfilsom, z g. Raimondom Fazzijem, delegatom za izseljence v škofiji, in z duhovniki drugih izseljenskih skupnosti. Naj navedem samo tople besede iz pisma g. Fazzija, ki sem ga prejel dan po škofovem odhodu: "Bilo je resnično veličastno! Vaš škof je čudovit: njegovo veselje in enkratno lepo petje je ljudi zaznamovalo bolj, kot bi to mogli storiti še tako številni in globoki govori!" Mar bi mogli dobiti lepši kompliment!

MARSEILLE

Dobri Pastir Kristus se z enako ljubeznijo ozira na večje in manjše. In tudi naš škof po Jezusovem zgle-

du ni dajal prednosti samo velikim, ampak se je želel srečati tudi z manjšimi skupnostmi in posamezniki, predvsem z našimi bolniki. V soboto, 25. novembra, smo se tako odpravili v Marseille, kjer smo se na večer pred slavljem v Nici ob mašni daritvi združili tudi rojaki v tej naši majhni skupnosti.

V dopoldanskem času sva z gospodom škofom obiskala več bolnikov na domovih, jim delila zakramente in jih opogumljala. In topla pesem je ob vseh teh srečanjih izvabljal našim ljudem solze v oči. Kakšen blagoslov in kakšna sreča! In marsikdo od naših rojakov se ni obotavljal objeti in v ganjeni hvaležnosti poljubiti gospoda škofa. Kaj takega bi bilo verjetno z drugačnih okoliščinah nezaslišano, a videti je bilo, da so vsi po vrsti v njem začutili skrbnega in ljubečega pastirja, ki resnično razume njihove stiske in bolečine. In če se je komu Kristus zdel do sedaj precej oddaljen, je ob gospodu škofu prav gotovo mogel začutiti njegovo otipljivo bližino.

Pri sveti maši se nas v Marseillu ni zbralo veliko več kot ponavadi, a

Zbrani ob našem nadpastirju škofu Uranu v Marseillu

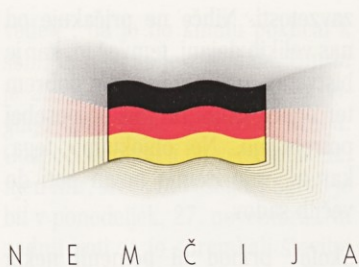
zaradi tega se nismo vznemirjali. V naših srcih je bilo slovesno, in to smo tudi pokazali. Po maši nas je Marija Ferjančič presenetila z veliko torto s pomenljivim napisom v čast 42 letom, odkar se marsejska skupnost Slovencev vsak drugi mesec zbira pri slovenskih svetih mašah. Upravičeno smemo biti ponosni na to majhno občestvo, saj vem, da večina teh rojakov ne čaka le slovenskih maš, ampak redno sodelujejo tudi v cerkvenem življenju svojih župnij. Bog daj, da bi ostali zvesti in povezani. Naj vas nebeški Oče varuje in odstrani od vas tudi najmanjše sence prekletstva, ki ga prinaša medsebojna nesloga. In prav majhne skupnosti so tej nevarnosti še posebej izpostavljene.

Dovolite mi, da dodam svojo najiskrenejšo zahvalo vsem, ki ste tako ali drugače prispevali k uspehu škofovega obiska med nami. Nekateri ste presegli celo vse meje požrtvovalnosti in velikodušnosti. Ni treba naštevati imen vseh številnih dobrotnikov, saj zanje ve Bog, ki je najboljši plačnik.

Rojakom v južni Franciji moram sporočiti še posebno novico: gospod škof mi je ob svojem obisku izročil dekret, s katerim me je imenoval tudi za dušnega pastirja slovenske skupnosti v Milanu v Italiji, ker sem tej skupnosti najbližji slovenski duhovnik. S tem se bo naša dosedanja misija okrepila. Ta poteza je verjetno dokaj modra glede na našo prihodnost, saj bo večje število rojakov v okviru misije upravičilo tudi njen daljši obstoj. Zame osebno bo to pomenilo več dela in odgovornosti, a to poslanstvo sprejemam z veseljem za skupni blagor vseh nas.

Z vsemi zaupanimi mi rojaki ostajam v molitvi povezan.

Vaš župnik David Taljat

BERLIN

Martinovanje

Tudi letos se v Berlinu nismo izneverili tradiciji in smo se pridno pripravljali na martinovanje. V petek, 10. novembra, dan pred praznikom svetega Martina, smo se z otroki in vzgojiteljicami otroškega vrta, ta spada pod okrilje nemške župnije sv. Elizabete in je zanj odgovoren naš župnik Dori, podali na Martinov sprevod po berlinskih ulicah. Tega običaja v Sloveniji ne poznamo, v Nemčiji pa se otroci nanj že dolgo pred praznikom pripravljajo in z velikim veseljem izdelujejo svetilke laterne, s katerimi sodelujejo v sprevodu. Kako lepo je videti iskrice v zvedavih očeh otrok, ko hodijo po mestu!

V soboto, 11. novembra, zvečer smo se v res lepem številu zbrali pri sveti maši, pri kateri smo se spomnili tega plemenitega svetnika, ki je pretrgal svoj plašč, da je ogrel prezeblega človeka ob cesti. Spomnili smo se tudi blaženega Antona Martina Slomška in vseh Martinov, ki so kakorkoli povezani z našo župnijo, tudi nekdanjega župnika Martina Horvata.

Po maši smo praznovanje nadaljevali v veliki dvorani, kjer smo organizirali tradicionalno martinovanje. Ob zvokih ansambla Druga

(Moers) Kaj je prinesel Miklavž, ugiba mala Laura.

generacija, ob tej priložnosti je predstavil svojo kaseto, smo se veselili do ranih jutranjih ur. Opolnoči je župnik blagoslovil vino. Sledila je licitacija za poln sod vina. Vztrajnost se je poplačala Ediju Paslerju, česar je bil neizmerno vesel! Z ženo Tatjano namreč v tem tednu pričakujeta otroka. Edi je povedal, da bodo njegovemu prihodu na svet nazdravili s pristno slovensko kapljico z željo, da postane in ostane pravi Slovenec. Bog usliši njegovo željo!

Farni praznik

V petek, 17. novembra, je bil na koledarju praznik sv. Elizabete Ogrske, zavetnice naše župnije. Na ta praznik se vsako leto lepo pripravimo. Tudi letos smo pripravili skupno praznovanje nemške in slovenske župnije. Tokrat pa smo k sodelovanju povabili tudi Madžare, saj je bila sv. Elizabeta po rodu iz Madžarske.

Berlinski pevci v Sloveniji

Da v Berlinu žive veseli ljudje, ki v svojem prostem času radi zapojejo,

(Castrop) Slovo od priljubljenih Jazbinškovih

ni dvoma, in ker je tudi župnik Dori velik ljubitelj petja, je ob prazniku sv. Cecilije, zavetnice cerkvene glasbe, s svojimi prijatelji iz Slovenije vsem cerkvenim pevcem, glasbenikom in članom župnijskega pastoralnega sveta v zahvalo za njihov trud organiziral brezplačni izlet v Slovenijo.

Na pot so se podali v četrtek, 23. novembra, zvečer. Z udobnim avtobusom so potovali vso noč in v petek zjutraj dobre volje prispeli na Bled, kjer so si pod vodstvom direktorja Janeza Fajfarja ogledali Vilo Bled, v kateri so jih pogostili z zajtrkom. Pot jih je vodila na Vransko, kjer so jih že nestrpnost pričakovali starši našega župnika. Obiskovalci so obdarili Dorijeve starše in jim lepo zapeli. Bilo je nepozabno; župnik Dori in njegovi starši pravijo, da tega ne bodo nikoli pozabili! Prišla je tudi gospa Darinka Felicijan, predsednica župnijske karitas Vransko. Pevci so ji izročili precej stvari za pomoči potrebne, ki jo jih pripeljali s seboj. Gospa Darinka se jim je zahvalila s pecivom in čudovito izdelanimi šopki iz krep papirja.

Pot so nadaljevali proti Celju in naprej do Laškega, kjer so si

ogledali proizvodnjo v Pivovarni Laško.

Popoldne so se nastanili v hotelu Hum, kjer so se po večerji, odlično jo je pripravila direktorica hotela Anica Aškerc, pripravili za večerni koncert. Kvintet Dori je namreč v petek, 24. novembra, v dvorani Tri lilije ob izidu njihove druge zgoščenke z naslovom Naša družina pripravil drugi Dorijev večer, na katerem so predstavili svoje nove skladbe. V čisto drugačni vlogi se je tokrat predstavil tudi njihov duhovni vodja, berlinski župnik Izidor Pečovnik-Dori, ki je s kvintetom posnel in tudi zapel njemu na kožo pisano Dorijevo pesem; ta opeva odhod v tujino in željo po srečni vrnitvi domov. To skladbo kot tudi večino drugih sta napisala Oto Pestner in Marijan Petan, člana New Swing Quarteta, ki je bil gost večera. Zelo uspešno pa se je že drugo leto zapored predstavila tudi berlinska skupina Druga generacija in navdušila prek 2.300 poslušalcev!

V soboto zjutraj po zajtrku so se napotili na drugi konec Slovenije, v Novo Gorico. Kljub dežju je bilo razpoloženje prijetno. Zvečer ob 20. uri so gostje iz Berlina zbranim v gradu Vogrsko pripravili koncert,

na katerega so se vse skupine skrbno pripravile. Najprej je nastopil moški zbor pod vodstvom Francija Pukmeistra, ki deluje najdlje. Zbor prepeva cerkvene, ljudske in umetne pesmi, najraje pa domoljubne, in tako je bil sestavljen tudi njihov program osmih pesmi. Poželi so velik aplavz.

Za njimi je nastopil ženski zbor Planika, ki ga sestavljajo dekleta, skoraj vse rojene v Berlinu. Zbor vodita Franci Pukmeister in Victor Victorino iz Filipinov, sicer organist berlinske župnije.

Kot zadnja se je predstavila glasbena skupina Druga generacija. Ti mladi fantje pogosto sodelujejo pri svetih mašah z izvajanjem moderne ritmične glasbe. Na koncertu so zaigrali in zapeli pet lastnih skladb in bili deležni pohvale za svoj nastop. Po koncertu so fantje iz Druge generacije igrali na zabavi, pri čemer je s petjem pomagal tudi župnik.

V nedeljo, 26. novembra, so si ogledali vinsko klet Dobrovo v Brdih, kjer so se ob odličnem vodenju veliko naučili o predelavi grozdja, o vinu in kletarjenju. Ponujena je bila tudi možnost za nakup; marsikatera družina v Berlinu bo v novo leto 2001 nazdravila z vinom iz Slovenije!

Srečni in zadovoljni so se poslovili od Slovenije in se v lepem sončnem vremenu podali čez slovensko-italijansko mejo proti Avstriji ter se polni nepozabnih vtisov vrnili v Berlin.

Marinka Mošnik

FRANKFURT

Marsikdo pravi, da je november (in deloma december) zanj najbolj žalosten in dolgočasen mesec. Ne

Leon je redni obiskovalec naših prireditev, če drugače ne, pa z babico.

toliko morda zaradi prvih dni, ko se spominjamo svojih rajnih, marveč zaradi zunanjega občutja, ki ga daje narava: oblačnost, odletelo listje, predvsem pa ena sama tema

Martinova gos je priplavala k frankfurtsko-ljubljanski navezi.

in noč, ko je dneva tako malo. Kljub vsemu pa nam le posije v to temačnost kaj veselja in radosti.

Nekaj take radosti je bilo opaziti in čutiti tudi na letošnjem martinovanju slovenske župnije v soboto, 13. novembra, v Frankfurtu. Ob petju in glasbi ansambla Jožeta Kleidermana iz Solingena, ob okusni hrani in dobri pijači, zlasti pa ob razpoloženju, ki ga je vsak udeleženec prinesel sabo in ga z drugimi pomnožil, je bil ob polni dvorani to res lep in prijeten praznik. To zadovoljstvo pa še pomnoži dejstvo, da je bilo kar nekaj članov naše skupnosti prvičkrat med nami. Pa tudi dolgo pot so naredili, nekateri kar 160 km. Dobiček letošnjega martinovanja smo namenili za zidavo novih cerkva v Sloveniji, in sicer to pot v ljubljanski nadškofiji. Da je dobička bilo kar nekaj, pa velja zahvala vsem, ki so prišli od blizu in daleč, ter seveda ekipi, ki je vse to pripravljala in pospravljala pod vodstvom Marte in Karla Flajšmana. Čeprav je bilo martinovanje za kakšno uro krajše kot sicer (zaradi vsakoletnega dneva žalovanja - Trauersonntag), pa je bilo zadovoljstvo ravno tako, kot mora biti.

Tudi volitve župnijskega sveta so že za nami.

Že od začetka novembra nam trgovci dajo slutiti, da bi radi iz naših žepov v adventnih in božičnih dneh čim več potegnili. Smo jim nasedli?

rem

INGOLSTADT

Župnik Leopold Ovsenek trikrat obhajal srebrno mašo

Najprej na nedeljo Kristusa Kralja v trgu Allersberg pri Nürnbergu

na nemški župniji. Od doma ga je v slovesnem sprevedu pospremila množica vernikov z godbo na pihala na čelu. V cerkvi ga je ob somaševanju šesternih duhovnikov spremljal pevski zbor z orkestrom, vmes pa je prepevala družina Gostiša iz Logatca. Zelo prisrčna je bila druga zahvalna maša na prvo adventno nedeljo v slovenski skupnosti v samostanski cerkvi Gnadenthal v Ingolstadt. Navdušeno ljudsko petje je dopolnjevala solistka sopranistka Barbara Tišler, študent Mozarteuma v Salzburgu. Pridigal mu je župnik in dekan iz rodnega Tržiča, g. Franci Maček. S tretjo jubilejno mašno daritvijo pa se je šel zahvalit Mariji Pomočnici na Brezje na drugo adventno nedeljo. Tam je že kot 50-letnik pel novo mašo 30. novembra 1975.

Polde je več kot 30 let nosil v sru tiho hrepenenje po duhovni-škem poklicu. Po viharni mladosti in raznih političnih težavah se mu je posrečilo oditi v tujino, kjer mu je v Eichstättu na Bavarskem uspelo diplomirati iz teologije. Zdaj pomaga na nemški župniji, rad se udeležuje srečanj Evropske zveze slovenskih izseljenih duhovnikov, pomaga pa tudi pri slovenski pastoralni, če je potreba. Jubilentu iskreno čestitamo!

Pavel Uršič, župnik

MANNHEIM

Uspelo martinovanje

Ko se človek začne starati, ga tudi zabave ne zanimajo več toliko kot v mlajših letih. To v Mannheimu opažamo že nekaj let. Zato si tudi ne moremo več privoščiti ansambla iz Slovenije, ker ga ne bi mogli plačati. Letos smo se odločili, da poskusimo z domačimi harmonikarji. In se je obneslo. Jože

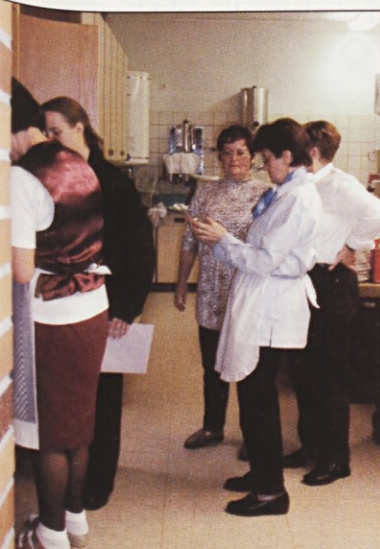

Mladoporočenca Alenka Umek in Peter Brce iz Herbolzheima

Črešnar je prišel s svojo harmoniko in ozvočenjem, Ludvik Bencek s kitaro, pozneje pa ste se jima pridružila še Robert Metternich in Viktor Vončina s svojima harmonikama. Nihče ni pogrešal večjega ansambla, saj so se ob zvokih harmonike (včasih kar vseh treh hkrati) vsi dovolj naplesali.

Še najlažje je priti, sestri za mizo, po potrebi plesati in na koncu iti zadovoljen domov. Koliko je dela s pripravo in izvedbo martinovanja,

Martinovanje v Mannheimu - pogled v kuhinjo

pa vedo in občutijo samo tisti, ki vsako leto požrtvovalno skrbijo, da vse lepo poteka. Prav gotovo si vsi ti zaslužijo priznanje in zahvalo. Mika me, da bi naštel vsa imena pridnih sodelavcev, pa novinarska pravila odsvetujejo naštevaje prevelikega števila imen v enem sestavku. Zato bo to treba opraviti postopno, mogoče ob njihovih življenjskih jubilejih.

Pravzaprav bi bili lahko pridni sodelavci razočarani z obiskom, če ne bi prijetno presenetili rojaki iz najbolj oddaljenih krajev naše župnije, iz Schwarzwalda. Prišli so v velikem številu z avtobusom več kot 250 kilometrov daleč. Napolnili so celo omizje, obenem pa so prinesli s seboj še obilo dobre volje. Niso se naveličali, čeprav so letos obiskali z avtobusom že pet podobnih prireditev.

Še en slovenski par

Lani sta si dve Slovenki iz Schwarzwalda poiskali ženina v Sloveniji, letos pa je to uspelo Alenki Umek iz Herbolzheima, ki si je izvoljenca našla v rojstni župniji svoje mame. Peter Brce jo je konec avgusta popeljal pred oltar v Veliki Dolini pri Brežicah. Poročil pa ju je njegov stric Lojze Brce, župnik v Podzemlju v Beli krajini. Iz obrazov mladega para sije trdna odločenost, da hočeta ostati skupaj vse življenje. Ob njuni odločenosti in podpori zakramenta, ki sta ga prejela, ni dvoma, da jima bo to uspelo. To je tudi želja vseh nas, ki ju poznamo, zato jima želimo obilo Božjega blagoslova, medsebojne ljubezni in potrpljenja. V vsakem zakonu je potrebno medsebojno priznavanje napak in temu sledeče odpuščanje. Želimo pa tudi, da bi se uresničila Alenkina namera, da si nekoč ustvarita dom v Sloveniji.

J. M

MÜNCHEN

Na letošnji advent smo se pripravili s posebno debatno uro z naslovom Kaj verujemo? Pogovor s petnajstimi udeleženci je vodil upokojeni delegat slovenskih dušnih pastirjev v Nemčiji dr. Janez Zdešar. Pogovarjali smo se cele štiri ure s kratkim vmesnim odmorom, kar je že samo po sebi znamenje, da nas je predmet pogovora močno zanimal.

Voditelj pogovora je nakazal vprašanja: To, kar verujemo, je napisano v Svetem pismu, tako v Stari zavezi kot v Novi. Sveto pismo pa je treba znati brati, da ga razumemo. Ko preberemo neki odstavek iz njega, si moramo zastaviti tri vprašanja: Kaj tisti stavek sporoča? Kako ga razumem? Kaj v resnici pomeni? Tako počasi spoznavamo resnično vsebino Božjega razodetja.

Potem se je pogovor razširil na celo vrsto vprašanj v zvezi s Svetim pismom, kot so njegov nastanek,

Viktorija Klančnik in Harold Knörl sta stopila na skupno življenjsko pot.

celotna zgradba Stare in Nove za-
veze in vrsta posebno težkih
vprašanj o razodeti besedi. Pogo-
vor je bil neverjetno živahen,
vprašanja so kar deževala in
odgovori so nam prepričljivo poja-
snjevali težave, ki jih srečujemo ob
poslušanju in branju Svetega pis-
ma.

Po pogovoru smo se zbrali k maši,
kasneje pa še k "bratski pojedini",
kakor je bilo to v navadi v prvih
časih krščanstva. Da se je pri-
jateljski pogovor zavlekel dolgo v
noč, je ob vsem, kar smo tisto
popoldne doživeli, samo po sebi
umevno.

Nenadoma je odšla v večnost
ga. Hedvika FERLINC, doma iz
Koprivnika pri Mariboru, koder je
prišla na svet pred štiriinpetdeseti-
mi leti. Z možem sta prišla v
Nemčijo leta 1969. Tu so se jima
rodili dve hčerki in en sin. Pokojna
je bila zaposlena v podjetju BMW v
pisarni. Srce je tako oslabelo, da ji
ni mogla zdravniška moč poma-
gati. Možu in drugim domačim
naše iskreno sožalje; pokojni ge.
Hedviki pa naj Bog da svoj večni
mir in pokoj.

Pokojna Hedvika Ferlinc

Priprava na advent

WALDKRAIBURG

Poročila sta se Harold KNÖRL in
Viktorija Klančnik iz Waldkraiburga.
Priči sta bila Sonja Biedermann
roj. Klančnik in Herald Hahn.
Želimo jima obilo božjega blagoslo-
va na skupni poti in jima iz srca
čestitamo.

BAASEM

Zadnji novembrski konec tedna se
je zbralo v Baasmu več kot 80
Slovencev iz raznih mest severne-
ga Porenja, Vestfalije.

Obiskala sta nas dr. Tone Jamnik,
direktor Zavoda svetega Stanislava
v Ljubljani, in profesor Peter Praš-
nikar. V zanimivih razmišljanjih in
pogovorih smo razglabljali o da-
našnjem svetu, mestu vere in
cerkve v njem, odnosu mladih do
katoliške vere in Cerkve, o odnosu
med verniki in drugače verujočimi
v Nemčiji, o vsakdanjih odnosih
med starši in mladino, o sodobnih
vsakdanjih težavah in o odpuščanju.
Dobra četrtina udeležencev je
bila mladih in ti so dejavno sodelo-
vali pri pogovorih. Iz njihovih
besed je bilo razbrati, da jih takšna
srečanja, kot je vsakoletno v Baase-

mu in zimsko v Niedermühl-
nu, združujejo, povezujejo, ter jih
utrjujejo tako v veri kot v slovenski
narodni zavesti. V sredinah, kjer
hodijo duhovniki v koraku s časom,
mladi radi obiskujejo cerkvene
obrede.

V soboto zvečer smo imeli zabavni
večer. Na njem so se predstavile
štiri pevke, mladinke, pevke v dek-
liškem pevskem zboru, ki ga vodi
Danica Ban. Čeprav so bile brez
voditeljice, so lepo zapele nekaj
pesmi. Sledil je program, poln igrice
za mlado in staro, ob katerem smo
se do solz nasmejali. Posebno je
navdušila skupina iz Achna s pos-
nemanjem palčkov. Temu je sledilo
prepevanje slovenskih narodnih
pesmi, muzikanti pa so igrali na
harmonike, da v so se nekateri ob
njihovih zvokih tudi zavrteli na ple-
sišču.

Baasem smo zapuščali s sklepom,
da se prihodnje leto spet srečamo.

D. Č

STUTTGART

JUBILEJNO SLAVJE OB NAŠI 40-LETNICI

Jubilejno praznovanje smo začeli v
nedeljo, 12. novembra, s pred-

Sprevod iz slovenskega doma v cerkev

stavitvijo knjige SLOVENCİ NA WÜRTTEMBERŠKEM, ki jo je lepo dopolnil film g. Cirila Turka: Nova domovina v Cerкви. Po predstavitvi knjige se je predstavila slikarka Manica Bartuš, naša rojakinja iz Horba, ki je v Slovenskem domu pripravila razstavo svojih likovnih del. Glasbeno in pevsko je celotno prireditev obogatil zborček društva Slovenija-Stuttgart Prijat'li ter skupina Veneti.

V soboto, 18. novembra, se je ljubljanski nadškof in metropolit dr.

Franc Rode srečal s člani župnijskega sveta in drugimi sedanjimi in nekdanjimi sodelavci v župniji. Ogledal si je film o življenju Slovencev v deželi Württemberg, ki ga je pred skoraj tremi desetletji posnel in prikazal nekdanji župnik Ciril Turk.

V nedeljo, 19. novembra 2000, smo slovesno proslavili naš jubilej. V cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu smo z nadškofom dr. Francem Rodeom obhajali evharistično slavlje s sveto birmo. Somaševalo je dvanajst slovenskih in nemških duhovnikov, dekanov in prelat Jürgen Adam, zastopnik škofije Rottenburg-Stuttgart.

Po sv. maši so nekateri častni gostje pozdravili več kot petsto vernikov, tako prelat Bernhard Kah, dekan mesta Stuttgart, mons. Janez Pucelj, delegat za Slovence pri nemški škofovski konferenci. Nadškof dr. Franc Rode je podelil priznanje ljubljanske nadškofije župniku Cirilu Turku za 34 let dela med Slovenci v Nemčiji (27 let v Stuttgartu in 7 let v Porurju), prelat J. Adam pa priznanje škofije Rottenburg-Stuttgart, medaljo svetega Martina, gospe Ivanki Vipavc za dolgoletno delo nje in njenega

pokojnega moža, za njuno dobrodelnost in dejavnost v Cerкви.

Tudi država Slovenija je (še v času predsednika vlade dr. Andreja Bajuka) končno priznala naše delo. Gospa konzul Dragica Urtelj Hrvat iz Münchna je ob svojem pozdravu v imenu Urada Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu izročila:

“Priznanje in zahvalo Slovenski katoliški župniji Stuttgart ob 40-letnici neprekinjenega delovanja ter za neprecenljiv prispevek k povezanju in ohranjanju slovenske skupnosti v Nemčiji.”

Priznanje je podpisal državni sekretar Zorko Pelikan.

V glasbenem delu programa so sodelovali: moški pevski zbor Domači zvon pod vodstvom organista Damjana Jejiča, pevski skupini Prijat'li in Veneti iz Stuttgarta, družina Reichle iz Heilbronna, oktet Moj šocelj iz Sindelfingena, sestre Barbara in Petra Košar iz Kirchheima/Teck ter gostje kvintet Ventus iz Vipave. Vezno besedilo je pripravil in s skupino bralcev program zelo lepo povezoval Anton Strojani.

Slavlje se je nadaljevalo v župnijski dvorani, kjer sta zaplesali folk-

Ob nadškofu Rodeu je bilo zbranih še dvanajst duhovnikov.

Moški pevski zbor Domači zvon in kvintet Ventus iz Vipave sta z veličastnim petjem pod vodstvom organista Damjana Jejčiča dala pečat jubilejnemu slavlju.

lorni skupini slovenskih društev Triglav iz Stuttgarta in Mure iz B'n'nigheima. Janez Gorše je zaigral na harmoniko, Filip Bukovšek na citre, pevci kvinteta Ventus in Domačega zvona pa so še dolgo v noč prepevali kot slavčki. Za dobro počutje so poskrbele tudi naše kuharice in župnijski kletar Martin.

Mnogi so si ta dan v Slovenskem domu ogledali slikarsko razstav samoukinje Manice Bartuš iz

Horba. Raznolike barve pričajo o raznolikosti življenja, ki na žalost ni vedno obarvano z veseljem in soncem. Slike prinašajo optimizen, ki ga Slovenci v tujini potrebujemo.

Praznovanje je pokazalo, da bomo Slovenke in Slovenci na Württemberškem, v naši drugi domovini, še dolgo ostali zvesti svojim koreninam: "Bogu otroci, narodu sinovi ..."

V nedeljo, 26. oktobra, smo v Esslingenu proslavili še 30-letnico

sobotne šole. Prireditev v dvorani sta oblikovali glasbeni skupini Veneti in Planet-X.

Iskrena HVALA vsem, ki ste pri tem slavlju kakorkoli sodelovali in pomagali in se slavlja tudi osebno udeležili!

Gospodar življenja je poklical k sebi Justino Breznik, rojeno 8. novembra 1912 v Kopivniku pri Framu, blizu Maribora. Življenje je podarila štirim otrokom. Mož ji je umrl že leta 1944, od takrat je sama skrbela za otroke. Leta 1966

Pokojna Justina Breznik

jo je hčerka Anica vzela k sebi v Nemčijo in do konca zanjo tudi skrbel. 12. septembra je mirno zaspala v Gospodu, čez dva dni smo se od nje poslovili v Stuttgartu, 16. septembra pa je bila pokopana v Hočah, kjer je preživela največ svojega časa.

Od Viljema Štertaka, ki je bil rojen 25. februarja 1924 v Gornjih Slavečah in kot mnogi drugi prišel na začasno delo v Nemčijo, smo se poslovili in njegovo telo položili v grob na pokopališču v Reutlingenu v petek, 3. novembra. Večino časa je preživel v Reutlingenu, kjer je 25. oktobra tudi umrl. Naj Jusina in Viljem ter vsi naši pokojni uživajo srečo v večni domovini!.

Skupina romarjev iz Stuttgarta, Mannheima in Frankfurta pred cerkvijo sv. Petra v Rimu

Š V E D S K A

Glas s Švedskega

Že kar dolgo je, kar se je slovenski duhovnik oglasil iz severne Evrope s svojim prispevkom. Res je, da se ni nič posebnega zgodilo v tem času. Sicer pa ni najbolje poročati samo o smrti in o žalostnih dogodkih, čeprav je tudi to del življenja in resničnosti človekovega bivanja na tem svetu.

Najprej lepe stvari. Po dopustih so se tudi na Švedskem ljudje začeli spet zbirati pri slovenskih svetih mašah. Res je, da se je v kakšni skupnosti zbralo ljudi, kot je prstov na eni roki, kar je zelo prizadelo vašega duhovnika, ki ga skrbi zveličanje vseh ljudi. Večina slovenskih skupnosti pa je v zelo lepem številu tudi v tem letu, ki je za nami, redno obiskovala slovenske sv. maše in tudi tiste v švedskem jeziku. Zato hvala Bogu, ki je podpiral vašega duhovnika Zvoneta, da je mogel v vsakem vremenu priti med vas! Hvala tudi vsem vam, drage rojakinje in rojaki, ki daste

Misijonar Jože Šömen iz Republike Kongo med svojimi verniki

čutiti v vaših župnijah in v vaših slovenskih skupnostih, da slovenstvo in krščanstvo še živita! Z Jezusom in njegovo ter našo nebeško Materjo Marijo korajžno in čuječe naprej do izpolnitve obljub, ki nam jih je Jezus dal, srečno čez prag v Božje kraljestvo!

V novem letu bodo sv. maše v slovenskem jeziku na vseh dvanajstih mestih redno oziroma po dogovoru, kakor se je to dogajalo do zdaj. Binkoštno srečanje prvo nedeljo v juniju 2001 bo zaznamovano z uvodom v 40-letnico slovenske katoliške misije na Švedskem.

Göteborg. Na tretjo nedeljo v novembru sta Lasse in Karolina Nilsson iz Jönköpunga obiskala

slovensko skupnost v tem mestu. Pri sv. maši je bilo veliko ljudi, ki so nato napolnili župnijsko dvorano, kjer je Lasse kazal diapozitive s 7. švedsko-slovenskega pohoda lani v juliju na Krn. S pomočjo kamere je skrbno Lassejevo oko zaznalo toliko lepega, da človek samo ostrmi nad lepoto "raja pod Triglavom". Hvala Lasseju in Karolini ter vsem, ki ste se pridružili pohodu, hvala vsem, ki ste prišli k slovenski sv. maši in v velikem številu v župnijsko dvorano. Prav tako prisrčna zahvala vsem ženam, ki so poskrbele za slovenske dobrote v dvorani, s katerimi so postregle vse navzoče. Tako so vsi skupaj prispevali skoraj 1000 kron v misijsko blagajno za gorivo. Vsem in vsakemu posebej še enkrat iskren Bog plačaj!

Slovenska ambasada v Stockholmu. Dobrodošle nove moči na slovenski ambasadi! Letos je prišlo do zamenjave na naši ambasadi v švedskem glavnem mestu. Gospa Alenka Česnik, svetovalka, je zamenjala gospoda Milana Jazbeca. Gospodična Bojana Cipot, III. sekretarka in konzulka je zamenjala gospoda Alaina Briana Berganta; oba sta se vrnila na slovensko zunanje ministrstvo. In ko je bilo

Pokojni Ervin Fojtl iz Landskrone (skrajno desno)

srečanje slovenskih rojakov v kleti Grappe v Stockholmu 4. decembra v spomin na 200. obletnico rojstva največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna ter v spomin na 10. obletnico plebiscitarne odločitve slovenskega naroda za samostojno državo, je prišla na slovensko ambasado z ministrstva za evropske zadeve še gospodična Petra Draušbaher.

Slovenski dušni pastir želi v imenu vseh rojakinj in rojakov vsem, ki so prišle na novo službeno mesto na slovensko ambasado v Stockholm prijetno bivanje in počutje ter uspešno poslanstvo, ki ga bodo skupaj s slovensko ambasadorko gospo Dragoljubo Benčina opravljale v dobro slovenske države in vseh rojakov, ki živijo na Švedskem.

Pogreb. Gospodar življenja je 16. oktobra poklical k sebi Ervina Fojtla, ki je živel v Landskroni na Švedskem. Ervin se je rodil leta 1944 v Mariboru in je dočakal le 56 let. Dalj časa je premagoval hudo bolezen, ki pa ji je 16. oktobra podlegel. Zadnji čas je bil v bolnišnici v Lundu, kjer je tudi umrl.

Ervina Fojtla so pokopali bližnji člani njegove družine in prijatelji, ki so se od njega poslovili na pokopališču v Landskroni. Pogrebni obred je vodil tamjkajšnji katoliški duhovnik p. Kristian Soll.

Prijatelji, rojaki in znanci kakor tudi slovenski dušni pastir Zvone želijo pokojnemu Ervinu večni mir in pokoj, njegovim najbližnjim pa izrekajo iskreno sožalje ob izgubi ljubljenega očeta in dedka! Naj v miru počiva in nekoč doživi vso srečo in lepoto večnega življenja v nebesih!

Zvone Podvinski

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

Zaradi polnočnice nedeljske maše na 4. adventno nedeljo ne bo; sv. maša ob 17. uri odpade, ker bomo imeli polnočnico ob 21. uri. Na božični dan bo sv. maša ob 17. uri kot vse nedelje v letu.

Društvo Slovencev v Parizu vabi na veselo silvestrovanje, ki bo v nedeljo, 31. decembra, z začetkom ob 20. uri. Ves večer nam bo igral in pel Trio Predor s Ptuja. Nedeljska maša bo ob 19. uri, in ne ob 17. uri kot vse druge nedelje v letu. Veseli bodimo in radost prinesimo s seboj, da bo tretje tisočletje lepše in močnejše zacvetelo za vse. Vabljeni!

Na novo leto bo sv. maša ob 17. uri!

MÈRICOURT

Polnočnica v Mèricourtu bo v nedeljo, 24. decembra, ob 17. uri

V nedeljo, 7. januarja 2001, bo sv. maša ob 10. uri. Po maši bo skupno kosilo. Vabljeni!

NEMČIJA

MÜNCHEN

Slovenska maša je ob nedeljah v cerkvi Svetega Duha blizu Marienplatz ob 16.30. Na prvo nedeljo v mesecu je ob 16.00 skupna MOLITEV ZA DUHOVNE POKLICE IN MIR V SVETU. Priložnost za spoved je vsakič pol ure pred mašo.

Novo leto 1. januarja, Marija Mati Božja, zapovedan praznik. Maša ob 18.00 v župnijski kapeli.

Prvi petek v mesecu je posvečen češenju Jezusovega srca. Maša z molitveno uro bo 5. januarja ob 18.00 v župnijski kapeli.

Sv. Trije kralji 6. januarja, zapovedan praznik. Maša ob 18.00 v župnijski kapeli.

[ola bo 13., 20 in 27. januarja in spet 3. februarja med 9.00 in 11.30 v župnišču.

Svečnica, 2. februarja. Maša bo ob 18.00 v župnijski kapeli.

WALDKRAIBURG

Maša bo 13. (ne 6.) in 20. januarja ter 3. in 17. februarja ob 17.00 v farni cerkvi Kristusa Kralja. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved. Opozarjamo na spremenjen pričetek maše: po novem ob 17.00 in ne ob 18.00!

ROSENHEIM

Maša bo 14. in 28. januarja ter 11. in 25. februarja ob 11.15 v cerkvi ob pokopališču. Pol ure pred mašo je priložnost za spoved.

FREILASSING

Maša bo 14. januarja in 11. februarja ob 16. uri v farni cerkvi.

STUTTGART:

Svete maše januarja in februarja:

STUTTGART, Sv. Konrad: 1., 7., 14. in 21. jan. ter 4., 11. in 18. feb. ob 16.30.

BÖBLINGEN, Sv. Bonifacij: 7. jan. in 4. feb. ob 9.45!

SCHW. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. jan. in 11. feb. ob 9.30

SCHORNDRORF, kapela - sestre: 21. jan. in 18. feb. ob 8.45

AALEN, Sv. Avguštin: 21. jan. in 18. feb. ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN, Sv. Kilian, SOBOTA, 27. jan. in 24. feb. ob 17.00!

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 28. jan. in 25. feb. ob 9.00.

ESSLINGEN, Sv. Elizabeta: 28. jan. in 25. feb. ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: Župnijska pisarna je odprta: torek in petek od 9.00 do 12.00, torek, sreda in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši oz. po dogovoru.

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 13. in 20. jan. ter 3. in 17. feb. od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 7. jan. in 4. feb. ob 9.00.

Konzularni dnevi - Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 089/ 543-98-19.

REUTLINGEN:

Bad Urach, St. Josef: 6. in 20. jan. ter 3. in 17. feb. ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 14. in 28. jan. ter 11. in 25. feb. ob 17.00,

Göppingen, St. Joseph: 7. jan. in 4. feb. ob 15. uri.

Pisarna: Krämerstr. 17, je po dogovoru odprta ob četrtek od 15.00 do 18.00.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

“Morda pa res pridem, čeprav...”

“No, kaj čeprav? Mar bi raje bil sam, brez jaslic in smrekice?”

“Ne, to ne, toda rad bi bil pri polnočnici v domači, podhrastški cerkvi; tako kakor sem bil vsako leto, predno sem odšel k vojakom. Skupaj smo hodili, saj se spomniš.”

Pred dnevi se je končno že odločil, da bo med prazniki pri sestri in njeni družini; toda zdaj, ko je bilo do svetega večera le še dva dni, se je premislil. Šel je namreč na podstrešje, ker je upal, da so tam še njegove stare smuči, toda ni jih našel. Našel pa je nekaj drugega. Odprl je namreč tisto staro skrinjo, da bi videl kaj je v njej, če je sploh kaj in bil prijetno presenečen. V njej so bile namreč lepo zavite in shranjene figure za jaslice, ki so jih leto za letom skupaj postavljali v Gričarjevi hiši. Tudi nekaj obeskov za smrekico je bilo v skrinji in takoj se je odločil, da bo praznoval v domači hiši, pa četudi bo sam.

Še tisti dan je vzel sekirico in stopil tja do roba gozda, kjer so rastle goste smrekice in odsekal najlepšo izmed njih.

“Tako, smrekico imam! Ampak do mahu bo težje priti, ker je zasneženo, pa vendar bom poskusil.”

Pa mu ni bilo treba, zakaj ko je prišel nazaj k hiši, je tam zagledal soseda Cestarja, Matijo.

“Ho, vidim, da boš okrasil smrekico?”

“Tudi jaslice bi rad postavil, le ne vem kako priti do mahu.”

“No, tukaj ti pa lahko pomagam. Pri nas ga imamo najmanj za dvojce jaslic in kar pridi s košaro!”

“O, a res! No, pa sem rešen skrbi. Veste, našel sem naše jaslice, lepo so bile shranjene v stari skrinji. Vem, da jih je mama tako lepo zavila; škoda, da jih ne bo nikoli več postavljala...”

(Baumberg) V cerkvi st. Dionysius je mala Marie Huck prejela zakrament svetega krsta.

“Veš, jaz sem prišel zato, da bi te za sveti večer povabil k nam, da ne boš sam... Toda, če boš imel drevešček in jaslice, potem...”

“Ja, skušal bom ustvariti nekaj tistega božičnega razpoloženja, kot sem ga bil navajen pred vojno, no, v mojih mladih letih. Se bom pa kasneje oglasil pri vas, da bomo šli skupaj k polnočnici.”

In tako je tudi bilo.

Postavil je jaslice in okrasil smrekico, tako, kakor so naredili tudi tedaj, ko še niso vedeli za vojno. Sedel je potem k peči in občudoval svoje delo. In tedaj se mu je v duši rodilo nekaj lepega, nekaj, česar ne bi znal opisati. Naenkrat se mu je zazdelo, kakor da sta prisotna tudi ata in mama in sta srečna, ker se je božično vzdušje spet vrnilo pod Gričarjevo streho. In tedaj je začutil globoko hvaležnost do soseda Matijo, ker mu je prinesel blagoslovljeno vodo. Nalil jo je v skodelico in pokropil po hiši in tudi okoli nje. Potem je spet sedel k peči in odmoli vse tri dele rožnega venca, kot so jih tedaj, ko je še hodil skupaj s starši in sestro okoli ogle.

Skupaj s sosedovimi se je odpravil k polnočnici. Na maminem in atovem grobu je prižgal svečki in potem stopil v cerkev. Polna je bila kakor le malokdaj in komaj je našel prostor. In tedaj se je zavedel, da je ravnal prav, ker je ostal doma. Pomislil je, da bo sestro lahko obiskal za novo leto.

Ko pa je v tisti mehki polmrak zadonela svetonočna pesem, se ni mogel ubraniti solz. In kakor se je tedaj naenkrat razsvetlila cerkev, tako je zasijala luč radosti tudi v njegovi duši.

V SLUŽBO

Čeprav ga je sosed Cestar vabil, da naj pride na Silvestrov večer k njim, da ne bosta z ženo sama, ker bodo otroci odšli na silvestrovanje v gostilno, se je odločil, da bo ostal kar doma.

“Čedalje manj mi je za kakšen pogovor in navsezadnje: zakaj pa naj bi čakal na tisto dvanajsto uro, ko se začne novo leto? Saj je noč kakor vsaka druga in le številka na koledarju se spremeni. Ta številka pa ne more zagotoviti tega, da ne bom več sam v tej stavbi, ki se - čeprav povsem ne ustreza temu imenu - imenuje hiša. Še naprej bom živel takole iz rok v usta in bil celo odvisen od dobrote drugih. Ja, nekateri dočakajo visoko starost, jaz pa sem nehal živeti že tedaj, ko sem se vrnil iz ujetništva, vsaj tako mislim... Pričakoval sem, da me bosta čakala ata in mama ter sestra, pa nikogar nisem našel tukaj. Saj no, sestra me občasno obišče in mi skuša soliti pamet... Morda ima celo dobre namene - no najbrž - toda le kaj mi vse to pomaga? Svetovala mi je celo to, da bi se oženil! Ha, le katera bi bila tako neumna, da bi vzela invalida? Res je zadnje čase z roko še kar v redu, toda kdo naj ve, če se ne bo nekoč spet ponovilo?”

Nekaj dni po novem letu je bilo. Precej hladno je bilo, čeprav je bilo snega komaj za vzorec. Zjutraj je zakuril v peči in sredi dopoldneva je že dremal na njej; v tistem polsnu je zaslišal, da si nekdo na pragu čisti čevlje. Spomnil se je, da še sploh ni odklenil vrat.

“Bog ve kdo je? Toda ne da se mi z nekom pogovarjati in morda bo pomislil, da me ni doma in odšel.”

Pa ni bilo tako, zakaj še nekajkrat je potrkal in ko se še vedno ni oglasil, je potrkal tudi na okno in zaslišal je besede:

“Saj vem, da si doma in zakaj se zato ne oglasiš?”

Spoznal jo je po glasu, sestra Ivanka je bila.

“Saj nisem vedel, da si ti,” se je opravičeval, ko ji je odklenil in je stopila v hišo.

“Mar ni tole nekam nenavadno, da si sredi dopoldneva zaklenjen?”

“Le zakaj naj bi bilo? Sam sem in če bi zadremal... Sicer pa ne maram, da me kdo nadleguje; če je že tako, da moram biti sam, potem naj tako tudi bo.”

“Torej naj kar grem? Pa tako daleč sem prišla po tem mrazu. Misliš, da se je prijetno v takem voziti s kolesom?”

“No no, saj ne rečem, ti si izjema. Ja kaj danes ne delaš?”

“Prav zaradi tega, da te obiščem, sem vzela dopust, pa toliko da nisem prišla zastoj. Že sem se mislila obrniti, ko si se le oglasil. No, vidim, da si postavil jaslice in celo drevesček imaš; toda vseeno se mi zdi, da postajaš čedalje bolj samotarski in če boš tako nadaljeval, boš kmalu tudi čudak.”

“Če se temu tako reče, potem... Ni vsakomur dano, da bi živel v nekem prijetnem gnezdecu ali kjer že!”

“Od posameznika je odvisno...”

“Od mene že ne! Kaj pa morem, če sem našel prazno hišo, ko sem se vrnil? In ponesrečil se tudi nisem namenoma; tako je pač, zgodilo se je in zdaj ne vidim naprej.”

“In tudi ne boš videl, če se boš še naprej takole zaklepal in se smilil sam sebi! Človek se pač mora spoprijeti z življenjem. Sam si mora najprej pomagati in potem mu bodo tudi drugi in Bog!”

“Res, lepo znaš govoriti, toda zame najbrž vse to ne velja.”

“Za vsakega in vsako velja. Misliš, da se jaz nisem morala boriti za svoj obstoj in življenje? In moj mož je tudi delni invalid, pa se zaradi tega prav nič ne gnjavi in lepo se razumeva.”

“Ja, saj bom še premislil, toda tega, da sem sam, vseeno ne bom mogel spremeniti.”

“Pa bi tudi to lahko, če bi le hotel. Toda zdi se mi, kakor da si za tele besede nekam gluhi. Veš, malo bi se le moral ozreti okoli sebe.”

“Govoriva raje o čem drugem...”

“Pa dajva, jaz sem zato! Veš, rada bi, da bi ti nekako našel samaga sebe, da bi bil tak kakor večina ljudi...”

“Nikoli ne bom tak!”

“Nikar tako! Mar misliš, da si le ti prizadet? Ko bi le videl in vedel koliko invalidov je dandanes, koliko hudih posledic je pustila vojna. Pa kaj bi o tem, ko me niti ne poslušáš!”

“Saj te, no, vsaj skušam.”

“V službo bi moral! Ko bi prišel med ljudi, bi se tudi sprostil in razvedril in drugače bi gledal na življenje.”

“Kam pa naj grem, kam, tak kot sem?”

“Marsikdo bi bil še kako vesel, če bi bil na tvojem mestu. Tudi kakšen tak, ki je že v službi in se zna tudi nasmejati.”

“Kako naj ti verjamem?”

“Saj to je tisto, da nočeš verjeti in pogledati okoli sebe. Tudi primerno službo bi prej ali slej našel.”

“Saj si mi obljubila...”

“Sem ti, toda če sam nočeš, potem ti tudi jaz ne morem pomagati. Za čuvaja in vratarja nisi hotel...”

“Ne ne, to pa ne! Da bi bil po ves dan zaprt v tisti sobici, kakor ptica v kletki? Ne, tega ne bi prenesel, to ni zame. Ja, pa še ponoči in ob nedeljah in praznikih...”

Saj bo že nekako! Pravijo, da vsak človek nekako preživi do smrti.”

“Ne bi rekla, da je to posebno prijetna tolažba! Pa enkrat pustiva to, da ne boš rekel, da sem ti prišla le pridigovati in ti soliti pamet. Nekaj priboljška sem ti prinesla, od praznikov mi je ostalo. Saj se marsikaj težko dobi, toda nekaj smo le pripravili. Saj ti gotovo nisi pekel potice?”

“Le komu naj jo bi?”

“Komu, če ne sebi? Pa - še enkrat ti lahko rečem, da bi moral imeti človeka, ki bi to znal, pravzaprav znala... Mislim, da me razumeš?”

Molčal je, saj je razumel, toda tega ni hotel pokazati.

“Iti moram! Ob dveh pride mož iz službe in rada bi do tedaj skuhala kosilo. Predno pa grem, mi moraš obljubiti, da se boš čimprej oglasil pri nas. Morda bom do tedaj že našla kaj primernega.”

“Bom prišel, res bom!”

Tiste dni po svečnici je bilo že kar prijazno vreme. Sonce je stalilo sneg na prisojni strani doline in tako je bilo tudi okoli Gričarjeve hiše v glavnem kopno; tudi na cesti ni bilo več snega in zato se je odločil.

“Dolgo sem odlašal in Ivanka bo prav gotovo mislila, da me ne bo in da sem se še bolj zapustil. Po kosilu se bom kar odpravil, prej jo pa itak ni doma, ker hodi na delo v tovarno.”

“Saj, nazaj bom prav gotovo moral že po temi, pa kaj zato! Bom pa jutri malo dalj poležal.”

Kar peš se je podal na pot. Res je nekje na podstrehi samevalo staro kolo, toda če drugega ne, vsaj zračnice so prav gotovo prepeperele, je pomislil - in ni niti poskusil, če je res tako.

“Ga bom že tja na pomlad malo bolj natančno pogledal in videl, kaj je še dobrega.”

Prav tisti hip, ko sta se Ivanka in njen mož Vilko vrnila iz službe, je prišel pred vrata tudi on.

“Glej no glej, koga vidim, mar je tole res Vinko? Ti, Ivanka ga prav gotovo bolje poznaš in zato...”

“Bo že pravi, bo! Torej si se le odločil, da nas obiščeš? Dolgo je trajalo in že sva mislila, da te ne bo.”

“Saj sem večkrat hotel, pa se je potem vreme spreverglo in snega nisem hotel gaziti.”

“Tisti, ki hodijo dan za dnem v službo, pa ne morejo tako razmišljati. Pa kaj bi o tem, stopi no z mano v kuhinjo, da se pogreješ. Jaz bom medtem skuhala kosilo, Vilko pa bo skočil po otroka.”

“Kje pa sta?”

“Mama od sosede ju varuje. Stara je že, toda otroke ima rada; kar pet jih ima na skrbi vsako dopoldne.”

“Tako...”

“Ja, tako mislim, da si izbral res pravi čas za obisk.”

“Nič nisem načrtoval...”

“Saj vem saj vem, te preveč poznam! Toda meni si prihranil pot.”

“Kako misliš? Če bi vedel, da si ti nameravala priti domov...”

“Bi me raje tam počakal, kajne? Veš, Vinko, če ne boš šel več med ljudi, se resno bojim zate.”

“In kaj je tisto, kar te bi pognalo na pot, če mene ne bi bilo k tebi?”

“Saj sva večkrat govorila o tem, da bi malo poizvedela za kakšno zate primerno službo; poizvedela, ker se ti sam nočeš.”

“Si našla kaj primernega?”

“Sicer ne vem, če ti bo všeč, ker ti dosedaj ni bilo še nič...”

“Oh, ne da mi ne bi ugajalo, le bal sem se in se še, da jo ne bi mogel opravljati tako kakor je treba. Ob nedeljah sem pa tudi rad doma; veš, k maši še vedno redno hodim in tako bo tudi znanprej.”

“No, ta služba bi ti glede tega prav gotovo ustrezala. Ja, prav včeraj se takole bolj slučajno izvedela, da bodo na pošti rabili še enega pismonošo, ker bodo začeli raznašati pošto tudi po nekaterih krajih, kjer jo dosedaj še niso; med drugim tudi v podhrastško dolino.”

“Hm...”

“Morda pa bi to le bilo primerno zate... Saj se zavedam, da je tudi to delo naporno, posebno v slabem vremenu; toda mislim, da še veliko bolj za noge kot pa...”

se nadaljuje...

(Frankfurt) Pogled na dobro zasedeno dvorano na martinovanju v letu 2000

Ilustrirala Silva Karim

Dobro si oglej sliko in obkroži pravilni odgovor:

1. Na sliki so:

- a) sveti trije kralji
- b) sveti trije kanibali
- c) sveti trije kralji

3. Pod kočo na hribu se pasejo:

- a) ovce
- b) ovce
- c) volki

2. Imena kraljev so:

- a) Gašper, Jaka in Boltežar
- b) Gašper, Miha in Boltežar
- c) Janez, Luka in Boltežar

4. Možje na sliki jezdiijo:

- a) kamelo
- b) karamelo
- c) konja

- Upam, da vaš pes ne grize.
- Grize, grize, je pa zelo izbirčen.

Učitelj vpraša dijaka:

- Povej mi nekaj o rimskih vladarjih.
- Vsi so že mrtvi.

- Zakaj ste že navsezgodaj ukradli denarnico?
- Ker sem hotel do dvanajstih nekomu pošteno vrniti dolg.

- Zakaj misliš, da je ta gostilna slaba?
- Ker je edina v tem kraju in me vedno takoj najdejo.

- Kdaj si nazadnje pomagal ženi v kuhinji?
- Te zanima točen datum ali samo letnica?

"Ko sem ti rekla, da bi se poročila s teboj, si mi zatrjeval, da tega sploh nisi vreden," vpije žena na slabšo polovico.

"No, in kaj hočeš s tem povedati?"

"Da bi ti morala tedaj verjeti!"

- Kaj bom dobila, če bom vsak dan skuhala tako kosilo kot danes?
- Pokojnino za menoj.

Gre petelin po cesti in sreča piščanca s cigareto v ustih.

- Tvoji mami te bom zatožil!
- Ne boš me, ne, jaz sem iz inkubatorja!

- V prepiru ima žena vedno zadnjo besedo.
- Kaj pa, če jo ima mož?
- Potem se prepir znova začne.

- Nikoli ne bi vzela moža, ki ga ne bi ljubila.
- Tudi če bi bil milijonar?
- Milijonarja bi, se razume ljubila.

- Mihec, od česa pa ima tvoj očka buško na čelu?
- To je materino znamenje.

Z menoj je nekaj narobe, mama. Po mojem bi moral biti razvajen, ker sem edinček.

- Mara, ti ne veš, kako prijeten je občutek, če zjutraj malo poležiš v postelji in pozvoniš kuharici, da ti prinese zajtrk v posteljo?

- Ali imaš kuharico?
- Ne, imam pa zvonec.

- Žena me vara. O tem ni nobenega dvoma več.

- Po čem sklepaš?
- Pomisli: preselila sva se v drugo ulico, pa ji nosi pošto še vedno isti poštar.

- Ta tvoj zaročenec mi je tako zoprn, da bi mu bila z velikim užitkom tašča!

- V soboto se bom oženil. Mi greš za pričo?

- Seveda, menda ne misliš, da bom zapustil prijatelja v nesreči.

Profesor se je vrnil s trga in pravi ženi:

- Vse sem kupil, samo ne morem se spomniti, kje sem vse skupaj pozabil.

- Kdo vam je tukaj dovolil loviti ribe?

- Kakšno neumno vprašanje! Moja žena vendar!

*Saj sama dobro veš,
da jih ne morem vzeti v pisarno!*

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 naprej stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, celoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

10011

• Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

01011A

Dobro situirana vdova, stara 45 let, želim spoznati moškega, starega od 45 do 52 let. Če si pošten in nesrečen, se oglasi na telefon v Sloveniji 02 81 81 267.

01011

• Naprodaj je enonadstropna hiša v Celju na zelo lepi legi. Stanovanjske površine je približno 150 m²; ima garažo, veliki

vrt in centralno kurjavo. Hiša je v dobrem stanju in dobro opremljena. Cena približno 150.000 DEM (po dogovoru). Informacije po tel.: 00 386 6 34 18 423, Marija Nagel.

03011

Prodam medetažno hišo na Pobrežju v Mariboru. Vrt 645 m². Hiša je stara 25 let. Cena 230.000 DEM. Informacije na telefon v Sloveniji 02 47 13 713

01011B

Prodam hišo v Prekmurju, v KAMOVCIH blizu Lendave ob glavni cesti. Je 3-fazen tok, voda, telefon in centralna kurjava. Zraven je sadovnjak, njive, gozd in vinograd. To prodajam vse skupaj. Cena je 75.000 DEM, telefon v Sloveniji 02 57 91 536

Črna prst

Ob Soči

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • Glavni urednik: Janez Pucelj, München, Nemčija • Odgovorni urednik: Ljubo Bekš, Ljubljana • Uredništvo: Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • Uprava: Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEC • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 28 AUD • Kanada 25 CAD • ZDA 22 USD • Evropa 18 Eur

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • Tisk: Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovska 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bât 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič
Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 481 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Isidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Slovenska katoliška župnija
Essen-Oberhausen
Baumeshorst 2, 45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

naša luč 1980 3

7
1970

naša
luč

NAŠA
LUČ

10 * 1963

NAŠA
LUČ

1953 Številka 6

Dober zgled in vzgoja

Stari velikokrat mislijo, da so le lepoti bližina do svojih otrok, če so poskušali za njih lezati, oboleva in odhajajo ter so v gromotnem pogledu po svojih smotih zagnali njih hodotino.

Vse se je res le videlo, a daleč ni vse! Stari imajo do otrok še drugo dolžnost, ki je težja od prve. To je dolžnost iz mladosti, oz. nastavitelj, medtem, ki bodo v čast in oporo družini ter v ponos Cerkvi in narodu.

Če se je ta naloga bila težka v domovini, ni, namreč reči, da je še mnogo težja v tujini. V domovini smo rastoči v okolju, ki je ugodno vplivalo na našo duševno in duhovno raso. Mladinci življenja naših vasi je bilo na visoki stopnji. Čerkev, šola, družina, števili narodni in verski običaji so oblikovali našo značaj in podpirali napore naših starišev. To okolje je vtičilo naši vzgoji poseben pečat, kar je smiselno za akortu našo postelbo, da smo rastoči v domovne katoličane.

A v tujini je poseben drugačen!

Če nas je okolje v domovini dvigalo in nas v ljubevalno v slovensko katoliško skupnost, nas okolje v tujini čaka k čemu in nas tega od tega, na kar smo v domovini, bili navajeni. Za svoje versko izterjeje in moralno življenje na nas dolžnost mnogo poudaril od zunaj. Vse polno pa srečujemo slabih zgledov, ki morajo samo krasno vplivati na življenje naših družin. Velika večina naših izseljencev živi namreč v okolju, ki je postalo izredno protikršćansko okolje.

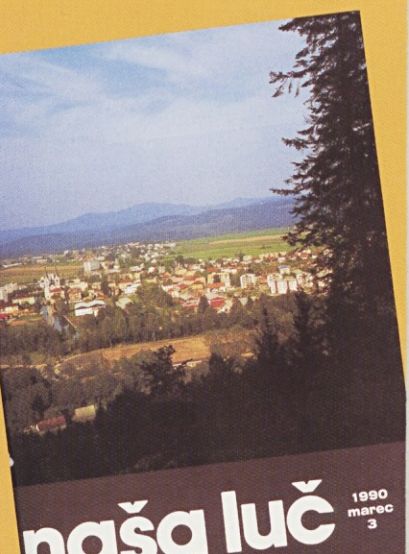
Naša mladina, v katero polgajmo vse

naša luč 1980 3

NAŠA LUČ

februar 1998, letnik 47, številka 2

1998 februar 2

ISSN 1408-9726

9 771408 972008